

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 30 ΜΑΪΟΥ 1903

ΑΡΙΘ. 22

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοδύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιεραρχιεπὶ τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστέλλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Επίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ οἶκος τῶν ὀρφανῶν — Ἐκθεσίς τοῦ σεβασμοῦ μητροπολίτου Νεοκαισαρείας ἀναγνωσθεῖσα κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαίνιων — Ἀναφορὰ τῶν ὀρφανῶν πρὸς τὸν Σουλτάνον — Ἐκκλησιαστικά χρονικά — Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον — Σημειώσεις εἰς ἀναγραφὰς μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης — Ἀναγραφὴ ὕμνων καὶ ἐγκωμίων εἰς τὴν ἁγίαν Εὐφημίαν — Παράρτημα : «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΩΝ ΟΡΦΑΝΩΝ

γίνεται σημερον γνωστότερος τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις διὰ τῆς ἐκθέσεως, ἣν ἀνέγνω κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαίνιων ὁ σεβασμιώτατος πρόεδρος τῆς τὰ κατ' αὐτὸν διαταττούσης ἐπιτροπείας μητροπολίτης Νεοκαισαρείας καὶ Ἰνέου κ. Ἀλέξανδρος, ἐκτιθεὶς τί μέχρι σήμερον ἐγένετο, φιλανθρώπως μὲν κληροδοτήσαντος ἱκανὸν ποσὸν χρημάτων τοῦ δεινότητος Ἀνδρέου Συγγροῦ, φιλανθρώπως δὲ τὰ τοῦ ἔργου θεμέλια λαμπρῶς ὑποβαστασάσης τῆς σεβαστῆς τῶν ὀρφανῶν μητρὸς κ. Ἑλένης Γ. Ζαρίφη, συνεχιζούσης τὸ φιλογενὲς καὶ χριστιανικὸν καὶ τοῖς πάσχουσι συμπαθὲς ἔργον τοῦ δαιδύμου αὐτῆς συζύγου Γεωργίου Ζαρίφη. Νέον ἐν Πριγκήπῳ μνημεῖον ὑψώθη ὑπόμνητον φιλανθρωπίας, εὐμενείᾳ τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἀνακτος Σουλτάν Ἀβδουλ Χαμίτ Χάν τοῦ Β', διαγωνίσον μὲν ἀρετὴν Ἕλληνας ὀρθοδόξου «κατὰ νόμον χριστιανοῖς πατέριον», μεγαλωστί δ' ὑπομνησκὼν ἡμᾶς καὶ διδάσκων τί τὸ καθῆκον ἡμῶν πρὸς τὰ ὀρφανὰ «κατὰ νόμον χριστιανοῖς πατέριον», ὅπως ἐπὶ

αἰῶνας ἐξακολουθῇ φθεγγόμενον καὶ σωπηρῶς μαρτυροῦν πατέρων ἀρετὴν ἀλλὰ καὶ πατρωζόντων ἐκγόνων ζῆλον.

Ἦδη συνεχίζον παράδειγμα χριστιανικοῦ βίου καὶ πολιτείας τὸ ἡμέτερον ἔθνος, ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος, ἕως αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, καθ' ἃ δυνάμει εἶχε, καὶ καθὼς ἐπέτρεπον οἱ καιροὶ, πᾶσαν κατέβαλλε μέριμναν ὅπως ἀπολαύσῃ περιθάλψεως, ἀγωγῆς καὶ περὶ οὐσίας τὰ βρέφη καὶ τὰ μικρὰ παιδία τῶν χριστιανῶν, ὅσα λόγῳ τυχὸν ἀστοργίας, ἢ λόγῳ τινὸς ὀλισθήματος, ἢ διὰ κακότητα καιρῶν, ἐστερήθησαν τῆς ἡδονῆς τοῦ γνωρίσαι τίς ἡ μήτηρ αὐτῶν, τὰ πολλὰ δὲ τίς ὁ πατήρ. Οὕτως ἡ χριστιανικὴ κοινωνία, γινώσκουσα τί τὸ πρὸς τὸν πάσχοντα καθῆκον, ἐξεπλήρου τοῦτο, καὶ ἤδη, ἀπὸ χρόνων ἀρχαιοτάτων, Γρηγόριος ὁ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος ἐπήνει τοὺς φιλοξένους καὶ φιλοχρίστους οἴκους καὶ εἶδε μετὰ ταῦτα τῶν πόλεων ἡ βασιλὶς τὰ πενιτοτροφεῖα καὶ τὰ γηροκομεῖα καὶ τὰ ἀπειρονοσοκομεῖα ἢ ξενῶνας, καὶ βρεφοτροφεῖα καὶ καταγωγία ὀρφανῶν καὶ, τὸ δὴ κυριώτερον, λωδοτροφεῖα, τὰ φιλανθρωπικὰ ταῦτα ἰδρύματα, ὧν ἡμεῖς, δυστυχῶς, ἀπὸ πολλῶν ἐκατονταετηρίδων ἀγνοοῦμεν τὴν ὑπαρξιν. Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ὑπῆρχον οἱ ἐπὶ πλούτῳ ὑλικῷ καὶ πλούτῳ αἰσθημάτων ἐπιφανεῖς ἄνδρες, στρατηγοὶ, συγκλητικοὶ καὶ πατρίκιοι, καὶ βασιλεῖς, ἰδρύοντες καὶ προικοδοτοῦντες τὰ τῶν ὀρφανῶν καὶ πα-

σχόντων, τὰ τῶν πενήτων καὶ τῶν γερόντων ἄστυλα, καὶ, βασιλικῶς καὶ φιланθρωπῶς ἀναλίσκοντες, ἡγείρον παρὰ τὰ βρεφотροφεῖα μονὰς καὶ παρὰ τὰ καταγώγια τῶν ὀρφανῶν τὰ σχολεῖα αὐτῶν, καὶ ἐδίδουν τοῖς τότε καὶ μετὰ ταῦτα λογίοις ὅπως ἐπαινῶσι τὴν τῶν παίδων τροφὴν καὶ παιδείαν τὴν παρεχομένην «κατὰ νόμον χριστιανοῖς πάτριον».

Ἀπὸ πέντε σχεδὸν ἑκατονταετηρίδων τὸ ἔργον τῶν ἀειμνήστων ἐκείνων ἰδρυτῶν καὶ συντηρητῶν, εὐμενεία τῆς θεόθεν τεταγμένης ἐφ' ἡμᾶς ἀρχῆς, ἐγένετο κοινότατον καὶ κατὰ τροποποιήσιν τινα πατρίου νόμου, κατὰ συνήθειαν χριστιανοῖς πάτριον, ἀνέλαβε τὴν φιλάνθρωπον ἐργασίαν ταύτην τὸ σύμπαν γένος, ἴδια δὲ ταμεῖα καὶ ἴδιαι εἰσπράξεις διὰ τῶν ἐν τοῖς ναοῖς περιεχομένων δίσκων ἐπὶ τέσσαρας σχεδὸν ἑκατονταετηρίδας συνετήρησαν βρέφη δυστυχῆ καὶ παιδία δυστυχέστερα ἐν ὀρφανίᾳ στυγνῇ τρώγοντα σκληρὸν ἄρτον, μόλις ζῶντα καὶ περιποιήσεως καὶ θαλπωρῆς εὐτελοῦς ἀξιούμενα, μόλις ἐνίοτέ τινα τούτων ἐλεούμενα διὰ υἱοθεσίας. Ὑπὲρ τούτων ἐχορήγουν τὰ ταμεῖα τῶν ἐνοριακῶν ναῶν καὶ δίσκοι ἀπέφερον ἐκάστοτε εὐτελῆ ποσά.

διὰ τῶν δίσκων τούτων τῶν ἐν τοῖς ναοῖς περιφερομένων, διὰ κιβωτίων ἐν χριστιανικαῖς συνοικίαις περιεχομένων, εὐμενεία τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς, συνετηρήσαμεν ἐπὶ αἰῶνας στοιχειώδη νοσοκομεῖα, καὶ, κατ' ἴδιαν, ὀρφανὰ καὶ ὑπεστηρίξαμεν πένητας καὶ χήρας, ὀκλαζούσας ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ χριστιανικοῦ βίου, καὶ πεντακυμῖαν παθῶν καὶ συναντημάτων θλιβερῶν ὑφισταμένας ἐν τῇ τῆς ζωῆς ἀλμυρῇ θαλάσῃ· καὶ συνεχῶς ἐξηγοράζομεν αἰχμαλώτους, καὶ λιτά τινα ποσά πρὸς ὑπανδρείαν πτωχῶν κορασίων ἐχορηγοῦμεν. Εἰς αἰθριωτέρους ὀρίζοντας δημοσίου βίου, εὐμενεία τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς, ἀπληγάγημεν ἀπὸ τινος πολλῶν τοιούτων ὑποχρεώσεων, οἱ δ' ἐνοριακοὶ ναοὶ ἐπαύσαντο διδόντες τὰ διὰ τῶν ἐν αὐτοῖς δίσκων ἀθροίζόμενα ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου, ὑπὲρ τοῦ θεοβαδίστου ὄρους Σινᾶ, ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει καὶ Πάτμῳ καὶ Καισαρείᾳ σχολῶν, ὑπὲρ ἀναρρύσεως αἰχμαλώτων, ὑπὲρ τῶν ἐν φυλακαῖς, ὑπὲρ τῶν ἐν ἐργασίαις καὶ, δυστυχῶς, ἐλνσμονήσαμεν ὅτι πάντες εἴχομεν καθῆκον νὰ ἐλεῶμεν, καὶ μετὰ τὴν κατ' ὀλίγον ἐκλειψὶν τῆς εὐεργετικῆς, ὑλικῶς τε καὶ ἠθικῶς, ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων ἐπι-

δράσεως τῶν συντεχνιῶν, ἐπιέσαμεν ἑαυτοὺς, οὕτως εἰπεῖν, νὰ πιστεύσωμεν ὅτι πάντων τῶν φιλανθρωπικῶν ἡμῶν καθιδρυμάτων ἡ συντήρησις ἐπιβάλλεται τοῖς πλουσίοις, ὥσανεὶ ἦσαν αὐτοὶ μόνον οἱ χριστιανοὶ, ὥσθι μόνους αὐτοῖς ἔδει νὰ πάλῃ καρδία φιλάνθρωπος ὑπὲρ τῶν ἐν θλίψεσι καὶ στενοχωρίαις καὶ πειρασμοῖς τῆς ζωῆς διαβιούντων, ὥσθι τούτοις μόνους οὐχὶ δὲ καὶ πᾶσιν ἡμῖν ἦν ἡ τύχη κοινὴ, ὥσθι τούτοις οὐχὶ δὲ καὶ πᾶσιν ἡμῖν ἦν τὸ μέλλον ἀόρατον.

Καὶ ἐν τούτοις τόσον ἦν χρήσιμον καὶ τοσοῦτον διέθρυπτε φιλοτιμίας τὸ ἔθος τῆς διὰ τῶν δίσκων τούτων δυνατῆς συντηρήσεως τοσούτων κοινωφελῶν ἰδρυμάτων καὶ φιλανθρωπικῶν θεσμῶν, διότι ὁ μικρότατον καὶ εὐτελὲς χρηματικὸν ποσὸν αἰδούμενος καὶ συστελλόμενος νὰ χορηγήσῃ, ἄγνωστος ἔδιδε συνεχῶς καὶ ἀνεπαισθήτως διὰ τοῦ ὀβολοῦ αὐτοῦ κατὰ κυριακὰς καὶ ἑορτάς, καὶ τοιούτῳ τρόπῳ συνετηρήσαμεν ἐπὶ τοσούτους αἰῶνας ἰδρύματα κοινωφελῆ καὶ ταμεῖα πτωχῶν, ὧν τὰ πλεῖστα κατωχυροῦμεν διὰ γραμμάτων ἐπισήμων καίτοι συναθροίζοντα ἀπὸ τῆς ἐλεημοσύνης τῶν ὀρθοδόξων εὐτελῆ καὶ λιτά ποσά. Καὶ σήμερον ἔτι διὰ τοσούτων προσφορῶν λιτῶν ὑποβαστάζονται ᾧδε κάκεῖσε θεσμοὶ κοινωφελεῖς, οὐδεὶς δ' οὐδαμοῦ ἀρνεῖται τὸν ὀβολὸν αὐτοῦ, κἂν ἔτι τεταγμένοι ᾧσιν ἀποχρῶντες πρὸς συντήρησιν αὐτῶν πόροι. Κοινωνία δ' εὐνομούμεναι ζητοῦσι νὰ γνωρίζονται οὐχὶ μόνον διὰ τῆς ἰδρύσεως ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς συντηρήσεως τῶν φιλανθρώπων καὶ φιλοπτῶχων καὶ φιλομουσῶν καταστημάτων καὶ θεσμῶν.

Τὸ αὐτὸ καθῆκον ἔχομεν ὑπὲρ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἀσύλου τῶν ὀρφανῶν, οὗ τὰ μὲν ἔσοδά εἰσιν ἀνεπαρκῆ πρὸς συντήρησιν, ἀνάγκη δὲ νὰ λάβῃ μείζονα ἔκτασιν ἢ ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν ἐκκλησιαστικὴ μέριμνα, καθόσον αἰτήσεις πρὸς εἰσαγωγὴν πολλῶν τοιούτων ὑπάρχουσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ κτίριον ἔστιν εὐρύχωρον. Οὐ μόνον τῇ ἐφορίᾳ τοῦ κοινωφελοῦς ἰδρύματος ἀλλὰ καὶ πᾶσιν ἡμῖν ἐπιβάλλεται νὰ σκεφθῶμεν περὶ πόρων πρὸς συντήρησιν· εἴτε διὰ δίσκων, εἴτε διὰ κιβωτίων ἀνηρτημένων καὶ ἐν τοῖς νάρθηξι τῶν ναῶν καὶ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν μᾶλλον θαμιζομένοις πρᾶτρηοῖς καὶ καταστήμασιν, δυνατὸν νὰ συναθροίζωνται τὰ παρ' ἐκάστου φιλανθρώπου ριπτόμενα, τοῦτ' αὐτὸ, καθὰ συνήθως λέγομεν, ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἀνωνυμίας.

Πιστεύομεν δ' ὅτι οὐδεὶς ἔσται ὁ εἰς τὴν διὰ τῶν κομψῶν κιβωτιδίων, ὧν χρῆσις καὶ ἀλλαχού γίνεται, τοιουτότροπον ἐκκλησίαν ἀποστρέψων τὰ τ' ὧτα τὰ τε ὄμματα. Ἀναλογισθήσεται βεβαίως ὅτι, καθὼς διὰ τῶν νοσοκομείων προσπαθοῦμεν νὰ σώσωμεν ἀπὸ θανάτου τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς ἡμῶν, οὕτω διὰ τῶν ὀρφανοτροφείων ἀπὸ φυσικοῦ καὶ ψυχικοῦ θανάτου ζητοῦμεν νὰ σώσωμεν παιδιὰ, στερηθέντα μητρικῆς περιθάλψεως καὶ ἀγωγῆς, χορηγοῦντες αὐτοῖς τὰ μέσα νὰ κατασταθῶσιν ἡμέραν τινὰ καλοὶ πολῖται, καλοὶ χριστιανοί, καλοὶ ἄνθρωποι. Ὁ διδοὺς τὸν ὁβολὸν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν νοσούντων οὐδένα λόγον ἔχει νὰ μὴ χορηγήσῃ ποσὸν ἐλάχιστον ἐκάστοτε, κατὰ περιστάσεις εὐνοϊκὰς, ὑπὲρ ὀρφανῶν. Ἐὰν ἡ μήτηρ Ἐκκλησία καὶ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν γένος ἐπέχῃσι τόπον γονέων διὰ τοὺς ὀρφανούς, θέλουσιν εὐφρανθῇ δ' ἀποδίδοντες τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ εὐσεβῇ καὶ χρηστᾷ μέλνι αὐτῆς, οἱ διὰ τοῦ ὁβολοῦ καὶ τοῦ λεπτοῦ αὐτῶν ὑποστηρίζοντες τὰ τῶν ὀρφανῶν ἄσυλα μετέχουσι καὶ αὐτοὶ τῆς χαρᾶς ὅτι συνετέλεσαν εἰς ἀνατροφὴν χριστιανικὴν καὶ μόρφωσιν ἐθνοπρεπῇ τῶν ἔνεκα διαφόρων περιστάσεων ἀπροστατεύτων μεινάντων παιδιῶν. Οἱ γενναίως ὑποστηρίζοντες, ἐννοεῖται κατὰ τὸ μέτρον τῶν ὑλικῶν αὐτῶν δυνάμεων, τὴν ἀνατροφὴν καὶ μόρφωσιν τῶν ὀρφανῶν, ἔάν οὕτως ἐπέχῃσι τόπον πατρὸς, ἀναμνησθήτωσαν ὅτι, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα, κρεῖττον ἔστι μυρίων πατέρα παίδων ὀνομάζεσθαι ἢ μυρίου στατήρας ἔχειν ἐν βαλαντίῳ.

Ἡ ἔκθεσις τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Νεοκαιρείας, ἡ κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἀναγνωσθεῖσα, ἔστιν αὕτη·

Παναγιώτατε Δέσποτα, Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, Ἐπίτιμοι σύμβουλοι καὶ λογάδες, καὶ λοιπὴ φιλογενὴς καὶ φιλάνθρωπος οὐμῦγος.

Ἡ μετὰ τὸν Θεὸν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη ἐστὶν ἡ πρωτίστη θεία ἐντολή, τὸ πρῶτιστον τῶν καθόντων τοῦ χριστιανοῦ, καθάπερ αὐτὸ τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν φθέγγεται.

Ἐπὶ τῆς ἐντολῆς καὶ παραγγελίας ταύτης κυρίως ἐδραζομένη ἡ οὐράνιος ἡμῶν θρησκεία καὶ τὴν ἐντολὴν καὶ ὑποθήκην ταύτην παραλαβοῦσα ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ θεμελιωτοῦ αὐτῆς οὐ παύεται συνιστῶσα αὐτὴν τοῖς πιστοῖς, ἐπιλέγουσα τὸ προφητικὸν «ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν» καὶ συνεκφωνοῦσα μετὰ τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων «τῆς δὲ

εὐποιίας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνησθε, τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός». Τὸν ἔλεον συνίστισιν ὡς διακριτικὸν γνώρισμα τοῦ χριστιανοῦ, τὸν ἔλεον εἰσηγέται αὐτοῖς ὡς ὑπερτάτην χριστιανικὴν ἀρετὴν· ὑπὲρ τῆς σωτηρίας δ' αὐτῶν, ὡς εἰκὸς μεριμνῶσα, τῆς εὐποιίας καὶ ἀγαθοεργίας, ἥτις καρπὸς ἐστὶ τῆς φιλαδελφίας, τὴν καλλιέργειαν ἐξικετεύει παρ' αὐτῶν, ἐκδιδάσκουσα τὸ τοῦ θεμελιωτοῦ αὐτῆς «μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται», καὶ ὅτι δεῖ ἀγαθοεργεῖν ἐν τῇ γειροῦ ταύτῃ ἡμῶν παροιμία τὸν ἐπιέμενον ὄψεσθαι ἱλαρὸν τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου τῆς δόξης ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· ἐφ' ᾧ καὶ οὐ λείπει ὑπομνήσκουσα αὐτοῖς ἐτέρωθεν τοὺς λόγους αὐτοῦ, λέγοντος «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐν τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Ὅθεν ἀναλογιζόμενοι ὅτι ὁ τῶν πάντων ποιητὴς καὶ δεσπότης ἐαυτῷ λογίζεται ἀναφερόμενον τὸν ἔλεον, εὐχερῶς καταννοούμεν, πόσῳ ἐπιβάλλεται παντὶ τῷ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ σεμνυνομένῳ ἡ εὐποιία, ἡ συνδρομὴ τῷ πάσχοντι, ἡ ἀνακούφισις τοῦ ἐν ἀπορίᾳ καὶ δυστυχίᾳ διακειμένου πλησίον.

Πόσον δὲ ἀναγκαίαν κρίνει ὁ θεάνθρωπος Σωτὴρ τὴν τῆς εὐποιίας καλλιέργειαν, βεβαιούμεθα ἐκ τοῦ ὅτι τοῦ καθήκοντος ἡμῶν τούτου δὲν συνέστησεν ἡμῖν ἀπλῶς τὴν ἐκπλήρωσιν, ἀλλὰ καὶ εἰδικῶς ἐπραγματεύθη τὰ κατ' αὐτὸ, ἐν τῇ θαυμασίᾳ ἐκείνῃ γνωστῇ παραβολῇ τοῦ ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχὼν καταβαίνοντος ἀνθρώπου τοῦ εἰς χεῖρας ληστῶν ἐμπεσόντος καὶ ἡμιθανοῦς ἐκ τῶν πληγῶν καταλειφθέντος ἐν μέσῃ ὁδῷ, ἐν ᾗ λαμπρὰ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Σαμαρείτου διαγράφεται ἡ εἰκὼν τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης καὶ φιλαδελφίας, ὅστις δὲν ἀντιπαρῆλθεν ἰδὼν τὸν δυστυχῆ, ἡμιθανῆ τυγχάνοντα, ὡς ἐπραξάν οἱ πρὶ αὐτοῦ διελθόντες ἱερεὺς καὶ λευῖτης. ἀλλὰ προσελθὼν ἀκτεδέσσε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον· ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ. Καὶ ἐπὶ τὴν αὐρίον ἐξεληθὼν, ἐλθαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ καὶ ὅ,τι προσδαπανήσῃς ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι».

Παρατηρήσατε μετὰ πόσης εὐαρεσκείας ὁ φιλάνθρωπος Σωτὴρ ἐνδιατρίβει εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς ἀξιομημητοῦ διαθέσεως καὶ θεοφιλοῦς πράξεως τοῦ ἀγαθοῦ Σαμαρείτου! Πράττει δὲ τοῦτο ἵνα διδάξῃ ὅποια πρέπει νὰ ᾖ ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη καὶ ἵνα δώσῃ τοῖς πᾶσι κανόνα καὶ τύπον τῆς ἀληθοῦς φιλάνθρωπίας καὶ εὐποιίας· διὸ καὶ πρὸς τὸν ἐρωτηθέντα ἐν τέλει ὑπ' αὐτοῦ νομικὸν «τίς τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστὰς, ἀποκριθέντα δὲ, ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ», εἶπε· «πορεύου καὶ σύ, ποίει ὁμοίως»· τουτέστιν εὐσπλαγχνίζου τὸν πάσχοντα ἀδελφόν σου, σύντρεχε καὶ βοήθει αὐτὸν εἰς τὰς ἀνάγκας, ὅσον δύνασαι, καὶ προνοεῖ πάντοτε καὶ διὰ τὸ μέλλον αὐτοῦ. Οὕτω δὲ ἐπιτάσσει καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ.

Αὕτη δὲ ταῖς ὑποθήκαις καὶ τοῖς παραγγέλμασι τοῦ ἀρχιποίμενος αὐτῆς στοιχοῦσα, ἀδιαλείπτως προτρέπει, παραινεῖ καὶ προσκαλεῖ τὰ ἐαυτῆς τέκνα εἰς ἔργα εὐσεβείας, ἔργα φιλάνθρωπίας καὶ εὐποιίας. Ἀλλ' ἤδη γεννᾶται ἡ ἔλλογος ἐρώτησις, πῶς ταῦτα ἀποκρίνονται εἰς τὰς τοιαύτας προτροπὰς καὶ παραινέσεις αὐτῆς;

Ἐπιτραπήτω μοι νὰ μὴ ἀπαντήσω ἀμέσως· ρίψωμεν δὲ προηγουμένως γοργὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς καθόλου ἱστορίας τοῦ ἔ-

θνους ἡμῶν. ἐξετάζοντες τὸ εἰς τὸν ἠθικὸν βίον τῶν ἡμετέρων προγόνων ἀναφερόμενον περὶ εὐποιίας κεφάλαιον.

Τοῦτο ποιοῦντες, εὐαρέστως καθορώμεν, ὅτι καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἡ εὐποιία ἐπρεσβεύετο καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀρετή. Καὶ ὄντως. Τίς ἐπὶ παραδείγματι, ἀνχινώσκων τοὺς λόγους τοῦ ἠθικωτάτου Σωκράτους, «Τὸν μὴδὲν ἀγαθὸν πράττοντο οὔτε χρήσιμον οὐδὲν οὔτε θεοφιλῆ εἶναι,» δὲν διορᾷ τὴν στενωπὴν συγγένειαν τῶν ἐννοιῶν αὐτῶν πρὸς τὰ ρήματα τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου, «Τῆς δὲ εὐποιίας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε, το αὐταῖς γὰρ θυσίαι εὐαρεστεῖται ὁ Θεός;» «Ὡς περ οὗτος θυσίαν πρὸς τὸν Θεὸν ἀπεκάλεσε τὴν εὐεργεσίαν, οὕτω καὶ ὁ σφώτατος Σωκράτης θεοφιλῆ ὠνόμασε τὸν πράττοντα τὸ ἀγαθόν. Τίς δ' ἀκούων διδάσκοντα ἕτερον τῆς Ἑλλάδος σοφόν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁμοίος εἶναι τῷ Θεῷ κατὰ τὸ εὐεργετεῖν, δὲν ἀναμιμνήσκειται τῶν λόγων τοῦ χρυσορρήμονος τῆς Ἐκκλησίας διδασκάλου «εὐεργετῶν νόμιζε μιμεῖσθαι Θεόν.»

Παραλείπων νὰ προσαγάγω καὶ πολλὰς ἄλλας μαρτυρίας ἑλλήνων σοφῶν, συνεπικυρούσας ἐν τῷ προκειμένῳ θέματι, μνημονεύω ἐξ ὧν τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Ἀριστοτέλους, λέγοντος: «Ἄρετῆς δὲ ἐστὶ τὸ εὐεργετεῖν τοὺς ἀξίους καὶ τὸ φιλεῖν τοὺς ἀγαθοὺς... ἐστὶ φίλικον εἶναι καὶ φιλόφιλον, φιλέταιρον καὶ φιλόξενον, φιλόανθρωπον καὶ φιλόκαλον, τῆς δὲ κακίας τὰ ἐναντία».

Τί οὖν ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων συνάγεται; Οὐχὶ ὅτι οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἐπράττον ἔργα εὐποιίας; οὐχὶ ὅτι ἡ εὐποιία παρ' αὐτοῖς ἐνομιζέτο ἀρετή; οὐχὶ ὅτι αὕτη συνηριθμεῖτο μετὰ τῶν ὑψηλοτέρων καθηκόντων τοῦ ἀνθρώπου; Βεβαίως ἡ εὐποιία παρ' ἐκείνους δὲν εἶχεν οὐδὲ τὴν δυνατόν νὰ ἔχῃ τὴν εὐρύτητα καὶ τὸ ἠθικὸν ὕψος τῆς εὐαγγελικῆς καὶ χριστιανικῆς εὐποιίας. Οὐχ' ἦττον καυχώμενοι, ἀνευ ἐνδοιασμοῦ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος πρὸς τόσας ἄλλας ἀρετάς ὑπερέτεχε καὶ διεκρίνετο καὶ κατὰ τὴν ἀρετὴν ταύτην τῶν λοιπῶν συγχρόνων ἐθνῶν, ἐπομένως δὲ, ὅτι ἡ εὐποιία ὑπάρχει ἡμῖν κατ' ἀρχὴν κληρὸς προγονικός.

Ὅτε δὲ ἐπέστη ὁ χρόνος τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐγνώσθη τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἐξ ἀποκαλύψεως θρησκεία, τὸ δὲ Εὐαγγέλιον ἤρξατο κηρυσσόμενον καὶ διαδιδόμενον ἀνὰ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἡμέτερον ἔθνος, παραδεχόμενον τὸν χριστιανισμόν, ἀνεδείχθη ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων ὁ ἀκαταγώνιστος ἐργάτης, ὁ διαπρύσιος κτῆρυξ καὶ διδάσκαλος τῶν ὑψίστων ἀληθειῶν καὶ ἠθικῶν αὐτοῦ ἀρχῶν, λόγῳ τε καὶ ἔργῳ διατρανοῦν τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, τὴν χρηπὶδα τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεοανθρώπου, τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου, τὸ κέντρον τῆς ἀληθοῦς ἠθικῆς. Ἀποφεύγω νὰ καταβαρύνω τὰς ὑμετέρας ἀκοὰς δ' ἀφηγήσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἱστορίας πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων μου, ἀρκοῦμαι εἰς τὴν προσαγωγὴν μιᾶς καὶ μόνης μαρτυρίας ἐκ τοῦ θεσπεσίου ἀποστόλου Παύλου, τοιαῦτα γράφοντος ἐν τῇ πρώτῃ πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς, πρώτη δὲ καὶ χρονολογικῶς γραφείσῃ παρ' αὐτοῦ ἐπιστολῇ: «Περὶ δὲ τῆς φιλαδελφίας οὐ χρειᾶν ἔχετε γράφειν ὑμῖν· αὐτοὶ γὰρ ὑμεῖς θεοδιδάκτοι ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους· καὶ γὰρ ποιεῖτε αὐτὸ εἰς πάντας τοὺς ἀδελφούς».

Κατερχόμενοι βαθμὴδὸν ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων μέχρι τῆς πρὸ ἡμῶν γενεᾶς, ἐνορώμεν καθ' ὅλας τὰς περιόδους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν βίου καλλιεργουμένην τὴν εὐποιάν, ποικιλοτρόπως ἐκφαινομένην, εἰς ἔργα εὐσεβείας, ἐκπαιδεύσεως

καὶ φιλανθρωπίας, βλέπομεν ἐρριζωμένον καὶ θάλλον τὸ παρὰδείσειον τῆς ἀγάπης δένδρον.

Μετὰ τὴν βραχυτάτην ταύτην καὶ ἐπιτροχάδην ἱστορικὴν ἐπισκόπησιν, εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς καταντῶντες χρόνους, ἐπαναφέρωμεν τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ σημείου, ἀφ' οὗ παρεξέβημεν, τὴν ἀναμενομένην δίδοντες ἀπάντησιν.

Εἶναι ἀληθὲς καὶ πάντες ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὸ ἡμέτερον γένος καίτοι ἐν πολλοῖς ὑπολείπεται τῶν προγόνων αὐτοῦ ἐν τοῖς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης ἔργοις, ἐν τοσούτῳ θὰ ἡδικοῦμεν αὐτὸ συμφωνοῦντες μετὰ τινῶν ἄγαν αὐστηρῶν ἐπικριτῶν αὐτοῦ ὅτι ὕστερεῖ καὶ ἀδιάφορον δαίνονται ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν τοιούτων αὐτοῦ καθηκόντων. —Εἰς τὴν φωνὴν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας τὰ τέκνα αὐτῆς οὐτε κωφὰ, οὔτε ἀδιάφορα, οὔτε ἀνάληγτα ἔμεινάν ποτε. Εἴτε περὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς προκειμένου, εἴτε περὶ ἱερῶν ἐκκλησιῶν, εἴτε περὶ ἐκπαιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν παρ' ἡμῖν καθιδρυμάτων, εἴτε περὶ οἰοῦδητινος ἐτέρου θεαρέστου ἔργου, ἀείποτε οἴκοθέν τε καὶ προσκαλούμενα, μετὰ υἱϊκῆς προθυμίας, μετ' ἀδελφικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ συναλγοῦντα, ἐσπεύδον εἰς ἀρωγὴν, βοήθειαν καὶ ἀνακούφισιν τῶν τῆς συναντιλήψεως αὐτῶν δεομένων. Ἀψευδὲς καὶ σφάεστατοι μάρτυρες τῆς χριστιανικῆς αὐτῶν διαθέσεως καὶ φιλαδέλφου προαιρέσεως, εὐγλωττῶς περὶ τούτων λαλοῦντες, πρόκεινται ὁ ἀπανταχοῦ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ἐκδηλούμενος ἔνθεος ζήλος, ἡ ἀναπτυσσομένη εὐγενὴς καὶ ἱερὰ ἀμιλλα πρὸς ἀνοικοδόμησιν ἱερῶν ναῶν, ἀνέγερσιν καὶ συντήρησιν σχολείων, ἱδρυσιν νοσοκομείων, φρενοκομείων, ὀρφανοτροφείων, γηροκομείων, βρεφοκομείων, σύστασιν συλλόγων καὶ ἀδελφότητων καὶ παντοίων ἄλλων σωματείων, ἀπάντων συλλήβδην τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην διαλαλούντων.

Ἰνα δὲ ἐνταῦθα, τῇ βασιλίδι ταύτῃ τῶν πόλεων, τὸν λόγον περιορίσωμεν, ἐπισκοπήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὰ ἐν ἡμῖν τελούμενα καὶ ἴδωμεν εἴγε ἔχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν ἔργα εὐποιίας. Ρίψατε ἐν βλέμμα καὶ θεάσασθε τὴν κατέναντι ἡμῶν ὑψουμένην γεραρὰν Θεολογικὴν Σχολήν, τὴν γείτονα αὐτῆς Ἐμπορικὴν, τὴν μεγαλύνουσαν τοῦ Γένους. τὸ Ζάπειον, τὸ Ζωγράφειον, τὸ Ἰωακείμιον, τὴν Μκράσλειον καὶ δεκάδας ἐτέρας ἀμφοτέρων τῶν φύλων σχολάς· θεάσασθε ὡσαύτως τὰ ἐν Ἐπταπυργίῳ Ἑθνικὰ Φιλανθρωπικὰ ἡμῶν Καταστήματα. Μὴ ἀμνημονῆτε δὲ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, τοῦ Ἑπειρωτικοῦ, τῆς Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν, καὶ τοσούτων ἐτέρων καὶ ποικιλιωνύμων τοιούτων σωματείων, καὶ θέλετε ἀδιστάκτως πεισθῆ, ὅτι ὁ πρὸς τὴν εὐποιάν ἔρως ἐνοικεῖ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν, καὶ ὅτι τὸ αἶσθημα τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης δὲν ἀπεσβέσθη ἐν αὐταῖς. Διότι τί ἕτερον διακηρύττουσι τὰ μνημονευθέντα πολυώνυμα καθιδρύματα καὶ σωματεῖα, ἢ τὴν ὑπὸ διαφόρους ἐκφάνσεις καλλιεργίαν καὶ διάπραξιν τῆς ἀγαθοεργίας, τὴν φιλαδελφίαν καὶ φιλανθρωπίαν, τὸν καρπὸν τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης; Τὶ δὲ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μαρτυρεῖ καὶ ἀποδεικνύει τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο ἄσυχον τῶν ὀρφανῶν, ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ ὀπρίου συνήλθομεν καὶ ἱστάμεθα τὴν ὥραν ταύτην, ἢ εὐαγγελικωτάτην πράξιν, ἔργον ὑψίστης φιλανθρωπίας ἐναρέτου τῆς Ἐκκλησίας τέκνου, τῆς εὐσεβόφρονος καὶ εὐσπλαγχνικωτάτης χήρας τοῦ αἰοδήμου μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους εὐεργέτου Γεωργίου Ζαρίφη, εἰσιτίμου Ἑλένης. Ναί, ἡ τὴν εὐποιάν πατρῶν καὶ ἐκ διαδοχῆς κληρὸν ἔχουσα, ἡ ὁμότιμος τῷ ἐν εὐεργεσίαις τὸν βίον τελειώσαντι

συζύγῳ αὐτῆς Ἑλένῃ Γ. Ζαρίφῃ, τὸ περικαλλῆς τοῦτον μέγα-
ρον ἀφιερῶ καὶ δωρεῖται τῷ ἔθνει ἡμῶν ἵνα χρησιμεύσῃ δι'
Ὀρφανοτροφεῖον· ὅθεν εὐκαιρὸν νῦν ἀναφωνῆσαι «τοιαύτας θυ-
σίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός.»

Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος, οὐκ ἄσκοπον ἡγοῦμαι ἵνα
διὰ βραχυτάτων ποιήσωμαι μνείαν τῆς ἀνδρύσεως καὶ πορείας
τοῦ Ἑθνικοῦ ἡμῶν Ὀρφανοτροφείου μέχρι σήμερον.

Πρῶτος σχῶν τὴν θεάρεστον περὶ ἀνεγέρσεως αὐτοῦ ιδέα
καὶ εἰς πραγμάτων θεία αὐτὴν, συμπραττόντων καὶ πολλῶν
ἀγίων ἀρχιερέων, ἀναφέρεται ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἀοίδιμος
πατριάρχης Γερμανὸς ὁ Δ' ὁ ἀπὸ Δέρκων, τὸ δεύτερον τὸν πα-
τριαρχικὸν θρόνον ἀνελθὼν ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1852, ὁ μετ' οὐ πολὺ
ὁμῶς ἐπελθὼν θάνατος αὐτοῦ ἀνέκοψε τὸ ἀρξάμενον ἔργον,
συμπληρωθὲν ἀκαλούθως ὑπὸ τοῦ διαδεξαμένου αὐτὸν Ἀνθίμου
τοῦ ΣΤ', συνδρομῇ καὶ τῶν ἀγίων ἀρχιερέων. Ἀλλὰ, δυστυχῶς,
ἐλλείψει ἐπαρκῶν πόρων πρὸς συντήρησιν τῶν ὀρφανῶν, ἡ
τακτικὴ τοῦ φιланθρωπικοῦ τούτου καθιδρύματος λειτουργία
ἤρξατο ἀπὸ τοῦ ἔτους 1862, διατρεφόμενων ἐν αὐτῷ ἑκατὸν
περίπου ὀρφανῶν, διαιτωμένων ὁμῶς ἐν τῷ αὐτῷ, καίτοι ἐν
χωριστῷ τμήματι, κτιρίῳ μετὰ τῶν γερόντων καὶ φρενοβλαβῶν,
ὅπερ ὁμολογουμένως ὑφ' ὅλας τὰς ἐπὶ τῆς ἀποπνικτικῆς ἐπιβλαβείας.
ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας ἐξηκολούθει λειτουργοῦν τὸ Ὀρφανο-
τροφεῖον μέχρι τοῦ ἔτους 1879, ἥτοι ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν
ἐπ' αἰσίοις ἀνάρρησιν ἐπὶ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ὑμ. Θ.
Παναγιότητος, ἥτις ἐν τῷ διαπνέοντι τὴν μεγάλην αὐτῆς
καρδίαν θερμοῦργῳ ζήλῳ ὑπὲρ παντὸς καλοῦ, φιλανθρωπικοῦ
καὶ κοινωφελοῦς ἔργου, τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης καὶ κατα-
στάσεως τῶν τε φρενοβλαβῶν, ἐν ὑπογείῳ ἕως τότε διαιτωμέ-
νων, καὶ τῶν ὀρφανῶν, συνδιαιωμένων αὐτοῖς, ἀποσκοποῦσα,
κατῳρόθωσε, τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ ἀκαμάτῳ αὐτῆς ἐνεργείᾳ, τὴν
ἀνέγερσιν ἰδιαίτερον διὰ τοὺς φρενοβλαβεῖς κτιρίου, ἰδίᾳ χειρὶ
τὸν θεμελιὸν θέσασα λίθον τὴν 29 μαΐου τοῦ ἔτους ἐκείνου.
Ἐντεῦθεν ἄρχεται νέα τοῦ Ὀρφανοτροφείου περίοδος· ὁ ἀριθμὸς
τῶν ὀρφανῶν ἀνῆλθεν εἰς 140, καὶ τὸ ἐπόμενον εἰς 160, ἕκτοτε
δὲ κυμαίνεται οὗτος ἀπὸ 150 ἕως 165.

Κατὰ τὸν ἐπισυμβάντα τῷ 1894 φοβερὸν σεισμόν, τοῦ Ὀρ-
φανοτροφείου καταστραφέντος σχεδὸν τέλει καὶ ὑπολειφθέντος
ἐκ τῶν 3 αὐτοῦ ὁρόφων μόνου τοῦ ἰσογείου, τὰ ὀρφανὰ, συμ-
ποσούμενα τότε εἰς 165, διητῶντο ἐν αὐτῷ καὶ τοῖς ἰσογείοις
διαμερίσμασι τοῦ ἄλλοτε γηροκομείου. Ἡ ἐφορεία τῶν Φιλαν-
θρωπικῶν Καταστημάτων, μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν τηλικαύτην
καταστροφὴν, ἐδέχθη ἵνα διὰ τε τοῦ τύπου καὶ δι' ἰδιαίτερων
γραμμάτων ποιήσῃται ἐκκλησίαν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τῶν
ἀπανταχοῦ ὁμογενῶν ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως αὐτοῦ. Εὐτυχῶς ἡ
φωνὴ αὐτῆς δὲν ἤχησεν ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀλλ' ἐκίνησε
τὸν οἶκτον, ἐξήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ
ἀειμνήστου ἑθνικοῦ εὐεργέτου Ἀνδρέου Συγγροῦ, ὅστις διὰ τῆς
διαθήκης αὐτοῦ ἐκληροδότησε 15,000 λίρας, ὅπως δι' αὐτῶν
ἀνιδρυθῇ τὸ Ἑθνικὸν ἡμῶν Ὀρφανοτροφεῖον ἐν τόπῳ καταλλήλῳ.
Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀοιδίμου ἀνδρὸς καὶ τὴν παραλαβὴν
τοῦ κληροδοτήματος αὐτοῦ, τῶν ἀρμοδίων συζητούντων καὶ
διασκεπτομένων περὶ τῆς ἀνυσιμωτέρας καὶ σκοπιμωτέρας ἐκ-
πληρώσεως τῆς θελήσεως καὶ παραγγελίας τοῦ διαθέτου, ἡ
ἐκγονος τοῦ μεγατίμου καὶ εὐεργετικωτάτου οἴκου Ζαφειρο-
πούλου καὶ χήρα τοῦ αἰδίου μνήμης Γεωργίου Ζαρίφῃ, ὧν τὰ
ὀνόματα κατέστησαν ἤδη συνώνυμα τῇ εὐποιᾷ, ἀπήλλαξε
τοὺς βουληφόρους, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους τῶν συζη-

τήσεων καὶ διασκέψεων ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐκδηλώσαντα τὴν
φιλανθρωπίαν καὶ θεοφιλή αὐτῆς πρόθεσιν καὶ ἀπόφασιν περὶ
ἐξαγορᾶς τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Πρίγκηπῳ κτιρίου, γνωστοῦ ὑπὸ τὸ
ὄνομα «Πρίγκηπο Παλὰς» καὶ μεταποιήσεως αὐτοῦ εἰς Ὀρφανο-
τροφεῖον ἑθνικόν, τῶν ἀναγκαιῶν καὶ ἀπαιτουμένων πρὸς τὸν
σκοπὸν γινόμενων ἐν αὐτῷ διασκευῶν καὶ μεταρρυθμίσεων.

Τοιαῦτα ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐνωτιζομένη, ὑπερχαίρουσα
δὲ καὶ ἀγαλλομένη, ὡς εἰκὸς, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ τῆς εὐσεβοφρονος
καὶ φιλογενεστάτης θυγατρὸς αὐτῆς εὐαγγελικῇ προαιρέσει,
ἔσπευσε διὰ πλουσίων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν νὰ καταστήσῃ αὐ-
τὴν, προβῇ δὲ συνάμα ἀρμοδίως εἰς τὸν διορισμὸν εἰδικῆς Ἐπι-
τροπῆς, ἐξουσιοδοτηθείσης ἵνα, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς εὐεργε-
τιδος, φροντίσῃ περὶ τε τῆς ἀγορᾶς καὶ καταλλήλου τοῦ κτι-
ρίου διασκευῆς, ὡς καὶ περὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἐγκαταστάσεως τῶν
ὀρφανῶν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ, ἥς ἀπὸ ἔτους ἔχω τὴν τιμὴν νὰ διατελῶ
πρόεδρος, ἐνδελεχῶς καὶ μετ' ἀόκνου προθυμίας ἐργασθεῖσα
πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῇ ἐντολῆς, ἔχουσα δὲ
ἐκαστοτε συνδρομὸν καὶ ἀντιλήπτορα ἐν ταῖς ἐνεργείαις καὶ ἐρ-
γασίαις αὐτῆς τὴν Ὑμετ. Θ. Παναγιότητα, ἐμερίμνησε περὶ
παντὸς ἀπαραιτήτου καὶ λυσιτελοῦς κριθέντος καὶ εἰς τὸν, ὡς
ἔνεστι πληρέστερον, κατὰ τισιμὸν τοῦ καθιδρύματος καὶ τὸν
προορισμὸν αὐτοῦ ἀναγομένου.

Περὰντα δ' οὕτως ἐπ' εὐλογίαις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας
τὴν ἐντολήν καὶ ἀποστολήν αὐτῆς καθήκον οὐχ ἥττον ἑαυτῆς
ἐθεώρησεν ὅπως προνοήσῃ καὶ περὶ τῆς ἐπὶ τὸ πανηγυρικώτε-
ρον τελέσεως τῶν ἐγκαίνιων αὐτοῦ, ὧν χάριν ἀρόοι συνήλθομεν
σήμερον, προεξαρχούσης τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος, ἀπὸ
πρωτῆς μὲν ἐν τῷ τοῦ Σωτῆρος ἱερῷ ναῷ, ἔνθα δι' ἱερουργίας
πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς θερμαὶ δεήσεις καὶ εὐχαὶ ἀνεπέμ-
φθησαν ὑπὲρ ὑγείας τε καὶ μνήμης αἰωνίας τῶν οὕτως ἐρ-
γαζομένων τὴν φιλανθρωπίαν, νῦν δὲ ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ καὶ
σεμνῇ ταύτῃ αἰθούσῃ, τῶν αὐτῶν καὶ ὧδε διὰ τῆς ἱερᾶς τελε-
τῆς τοῦ ἁγιασμοῦ ἀναπεμφθεῖσαν εὐχῶν, μετὰ ψυχικῆς κατα-
νύξεως δοξάζαντες καὶ ὑμνήσαντες ἅπαντες τὸν οὐράνιον ἡμῶν
Πατέρα καὶ τὰ ὀφειλόμενα ἱερὰ χαριστήρια προσενηγκόντες αὐ-
τῷ, δι' ἡνέμεθλεν ἀγαθὴν καὶ θεοφιλή βουλήν ἐν ταῖς καρδίαις
εὐσεβῶν τῆς ἀγίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας τέκνων, ἵνα φιλανθρω-
πως καὶ γενναίως μεριμνήσωσι περὶ τῶν δυστυχῶν ὀρφανῶν.

Μεγάλῃ ἀληθῶς καὶ ἀνεκτίμητος τυγχάνει ἡ τοιαύτη πρὸς
τὸ Ἔθνος εὐεργεσία. Ἰνα δὲ κατανοήσωμεν τὸ μέγεθος καὶ τὴν
ἀξίαν αὐτῆς, σκεφθῶμεν ὅτι ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ἀσύλῳ, ἐν τῷ
ἐργαστηρίῳ τούτῳ τῆς φιλανθρωπίας, καθ' ἑκατοντάδας ἀπο-
ρα καὶ ἀπροστάτευτα ὁμογενῆ ὀρφανὰ μέλλουσι νὰ διαπύωνται,
στεγαζόμενα, τρεφόμενα, θερμαινόμενα, νοσηλευόμενα, διαπαι-
δαγωγούμενα, διδασκόμενα γράμματα καὶ τέχνας, καὶ παραδι-
δόμενα τέλος εἰς τὴν κοινωνίαν πρεπόντως κατηρτισμένα, ἵνα
ζήσωσιν ἐντίμως καὶ χρήσιμα εἰς τε ἑαυτὰ, εἰς τοὺς οἰκείους
καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἀποδώσιν.

Τίς ταῦτα ἀνaloγίζομενος δὲν συγκινεῖται, δὲν χαίρει, δὲν
αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς τοιαύτας εὐεργεσίας πράτ-
τοντας; Εὐγνωμοσύνην αἰδίου ὀφειλομένην πρὸς τε τὸν ἑθνικὸν
εὐεργέτην Ἀνδρέαν Συγγρόν, κληροδοτήσαντα ὑπὲρ τοῦ Ἑθνι-
κοῦ τούτου καθιδρύματος τὴν μνημονευθεὶν γενναῖον ποσὸν, καὶ
πρὸς τὴν ἀξιοσέβαστον καὶ ἐρίτιμον Ἑλένην Γ. Ζαρίφῃ, δωρησα-
μένην εἰς τὸ Ἔθνος τὸ καλλιπρεπὲς τοῦτο μέγαρον.

Εὐλογημένον καὶ μακαριστὸν εἶη τὸ ὄνομα αὐτῆς καὶ αἰῶ-
νίως ζῶν ἐν τῇ εὐγνωμοσύνῃ τοῦ Γένους!

Τὸ Ὁρφανοτροφεῖον, οὗτινος τὰ ἐγκαίρια τελοῦμεν σήμερον,
ἔσται στήλη ζωῶν, μνημεῖον περίοπτον τῆς φιλοπτώχου αὐτῆς
καρδίας. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ποσῶς ὅτι λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει
τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν διατεθειμένων τό γε νῦν πρὸς συντήρησιν
αὐτοῦ πόρων θέλει μεριμνήσει ἐν τῷ μέλλοντι καὶ περὶ τῆς βελ-
τιώσεως καὶ προσαυξήσεως αὐτῶν, παρέχουσα οὕτως ἄσυλον
καὶ περίθαλψιν εἰς ὅσῳ τὸ δυνατόν πλείονα ὀρφανὰ, ἅτινα εὐ-
γνωμονοῦντα, νυχθημερὸν θέλουσι δέεσθαι τῷ ἀγαθοδότῃ Θεῷ
ὃ πὲρ τῆς πολυτίμου ὑγιείας τῆς προστατίδος αὐτῶν.

Παναγιώτατε Δέδποτα

Κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ὥραν, ὁμιλῶν ὡς πρόεδρος τῆς
Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐθν. ἡμῶν Ὁρφανοτροφείου, καθήκον ἐπιβαλ-
λόμενον θεωρῶ ὅπως ἐκφράσω τῇ Ὑμ. Θ. Παναγιότητι τὰς
θερμὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν ἀπειρον τῆς Ἐπιτροπῆς εὐγνωμο-
σύνην διὰ τὴν πολύτιμον συμβολήν, ἣν προφρόνως καὶ μετ'
ἐνδιαφέροντος πατρικοῦ παρῆσθεν αὐτῇ ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῆς
πραγματοποιήσεως καὶ κατευοδώσεως τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς ἔργου,
ὡς καὶ διὰ τὴν προθυμίαν, μεθ' ἧς ἠδρόκησε νὰ προστῇ τῆς
Θείας λειτουργίας καὶ τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαίνιων, ὑπερβάλλου-
σαν αἰγλήν καὶ λαμπρότητα προσδοῦσα ἀμφοτέραις διὰ τῆς αὐτο-
προσώπου αὐτῆς παρουσίας. Γινώσκω, ὅτι ἡ ἐγνωσμένη μετριο-
φροσύνη τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος ἀπαρέσχεται εἰς ὁμοίαν
ἐκδηλώσεις καὶ διαδηλώσεις· ἀλλ' ἡ ἀπαρέσκεια αὐτῆς δὲν
ἦτο δυνατόν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ νὰ κατισχύσῃ τοῦ πλη-
ροῦντος τὰς καρδίας ἐμοῦ τε καὶ πάντων τῶν ἀξιοτίμων μελῶν
τῆς Ἐπιτροπῆς συναίσθηματος τῆς εὐγνωμοσύνης, ἣν καὶ
αὐθις ἐπαναλαμβάνω ἐκφράσαι, διακηρύττων μετὰ παρρησίας
ὅτι ἄνευ τῆς ἀρωγῆς καὶ συναντιλήψεως τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιό-
τητος πιθανώτατα ὁ χρόνος τῆς τελέσεως τῶν ἐγκαίνιων τοῦ
Ὁρφανοτροφείου θὰ ἦτο εἰσέτι ἄγνωστος.

Θερμὰς ἐπίσης εὐχαριστίας ἐκφράζω καὶ πρὸς τοὺς ἐν Χριστῷ
ἀδελφοὺς ἀγίους ἀρχιερεῖς λαβόντας μέρος καὶ παραστάντας
εἰς ἀμφοτέρας τὰς τελετὰς, ὡς καὶ πρὸς πάντας τοὺς τιμή-
σαντας αὐτὰς διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν.

Οὐχ ἥττον χάριτας ὁμολογοῦμεν καὶ εὐχαριστίας ὀφείλομεν
νὰ ἀπονείμωμεν πρὸς τὸν ἀξιοτίμον κ. Ἰ. Κ. Χατζόπουλον, ὑπὲρ
πάντα ἄλλον ὁμολογουμένως ἐργασθέντα καὶ συντελέσαντα εἰς
τὴν ἀγορὰν τοῦ κτιρίου τούτου, καὶ δὴ ὑπὸ ὅρους, ἀπιστεύτως
εὐνοϊκούς. Τὰς αὐτὰς χάριτας ὁμολογήτεον, καὶ ὁμοίαν εὐχαρι-
στίας ἀπονειμήτεον καὶ πρὸς τὴν Α. Ἐξ. τὴν Ἰωάννην βέην Ἰωαν-
νίδην, διὰ τὰς τελεσφόρους αὐτοῦ ἐνεργείας ὑπὲρ τῆς, ὑψηλῇ
ἐπινεύσει, ἀναγνωρίσεως καὶ ἐγκαταστάσεως τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν
Ὁρφανοτροφείου ἐν Πριγκήπῳ, ὡς καὶ διὰ τὰς μετ' ἀφιλοκερ-
δείας καὶ ἀξιεπαίνου ἐλευθεριότητος συντελεσθείσας παρ' αὐτοῦ
ἐν τῷ κτιρίῳ ἐπισκευὰς καὶ διαρρυθμίσεις.

Αἱ ἀνάλογοι καὶ προσήκουσαι εὐχαρισταίαι δέον νὰ ἀπονειμη-
θῶσι καὶ πρὸς τὰ ἕτερα δύο τῆς Ἐπιτροπῆς μέλη, τοὺς ἀξιοτίμους
κυρίους Ζ. Φυτίλην καὶ Α. Καζκινόβαν, ἀνθ' ὧν ἐκάτερος
ἔδωκε καὶ κινήσας μετὰ τῶν ἐκυτοῦ συναδελφῶν ἐν τῇ καταλλη-
λίᾳ καὶ ἀρμοδιότητι αὐτῶν φερεπόντως καὶ ἐκθύμως εἰργά-
σθησαν ὑπὲρ τοῦ προκειμένου ἔργου.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ μὴ λησμονῶμεν ποσῶς ὅτι τὴν ὑπερτάτην
εὐγνωμοσύνην ὀφείλομεν πρὸς τὸν εὐεργετικώτατον καὶ εὐσπλαχ-
νικώτατον ἡμῶν ἄνακτα Σουλτὰν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν, τὴν πηγὴν

τοῦ ἐλέους καὶ τῆς εὐποιίας, τὸ ἀνεξάντλητον ταμεῖον πάσης
χάριτος καὶ δωρεᾶς, ὅστις, τεκμηριῶν καὶ αὐθις τὰ πατρικὰ καὶ
φιλόανθρωπα Αὐτοῦ αἰσθήματα καὶ τὴν πρὸς τὸ ἡμέτερον Γένος
εὐνοίαν καὶ εὐαρέσκειαν Αὐτοῦ διατρανῶν, ἠδρόκησε νὰ ἀνα-
γνωρίσῃ δι' ὑψηλοῦ αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος καὶ ἐπιτρέψῃ
τὴν ἐνταῦθα ἐγκατάστασιν τοῦ ἀπὸ τῆς σήμερον ἀνοίξαντος
τὰς πύλας αὐτοῦ εἰς τὴν φιλανθρωπίαν Ἐθνικοῦ ἡμῶν Ὁρφα-
νοτροφείου, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ νὰ κηρύξῃ αὐτὸ ἐν τῷ μέλλοντι
ἀσύδοτον καὶ ἀπαλλάξῃ ἅμα τῶν ἐπιβαρυνόντων αὐτὸ ἐκ τοῦ
πρόσθεν χρόνου χρεῶν, ἐκ φόρων κυβερνητικῶν.

Ἀπέναντι τοίνυν τσοσούτων καὶ τηλικούτων δωρεῶν καὶ ἐν-
δείξεων εὐνοίας, ὧν τὸ ἡμέτερον Γένος ἀπολαύει διηγεκῶς παρὰ
τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος, καθήκον ἱερὸν, καὶ ἀπαράβατον πᾶσιν
ἡμῖν ἐπιβάλλεται, ὅπως διὰ τῆς πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον Αὐ-
τοῦ πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως καὶ τῆς νομοταγοῦς ἡμῶν πολι-
τείας καταδείξωμεν ὅτι ἄξιοι αὐτῶν ἐσμέν. Τὴν ὀφειλομένην
Αὐτῷ εὐγνωμοσύνην ἐκδηλῶν καὶ κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην στι-
γμὴν ποιῶντες, χεῖρας ἱκετηρίους ὑψώσωμεν τῷ Βασιλεῖ τῶν
Βασιλευόντων, διαπύρως δεόμενοι Αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς διαφυλάξεως
τοῦ εὐεργετικωτάτου καὶ γαληνοτάτου ἡμῶν ἄνακτος ἀπὸ
παντὶς ἀναιροῦ συναντήματος καὶ ὑπὲρ τῆς ἐπὶ μῆχιστον ἐν-
δόξου αὐτοῦ βασιλείας ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Ὁσμανιδῶν, ἐνί-
στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ἀναφωνοῦντες· Ζήτω ἡ Α. Αὐτοκρ.
Μεγαλειότης ὁ Σουλτὰν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν.

Κύριος ὁ Θεὸς δώσῃ κατὰ τὴν κορδίαν Αὐτοῦ καὶ πάσας
τὰς ἀγαθὰς Αὐτοῦ βουλὰς πληρῶν. Ἀμήν.

Τὸ τηλεγράφημα καὶ ἡ ἐπιστολὴ, ἅτινα ὁ ἀρ-
χιγραμματεὺς τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων
διεδίβασε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι, εἰς ἀπάντησιν
τοῦ τηλεγραφήματος Αὐτῆς ἐπὶ τοῖς ἐγκαίνιαις
τοῦ Ἐθνικοῦ Ὁρφανοτροφείου ἔχουσιν ὧδε:

Ἐκ Γιλδιζίου

Τῇ Α. Παναγιότητι τῷ Πατριάρχῃ
Κύρ Ἰωακείμ,

Τεβελήθη τῇ Α. Α. Μεγαλειότητι τὸ τηλε-
γράφημα τῆς ὑμετέρας Παναγιότητος, δι' οὗ
ἀναφέρουσα ὅτι ἐπανελήφθησαν κατὰ τὰ ἐγκαί-
νια τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ὁρφανοτροφείου αἱ ὀφει-
λόμεναι ὑπὲρ τοῦ Ἄνακτος εὐχαί, ὑποβάλλει-
ἐξ ὀνόματος τῶν Ρωμαίων πιστῶν αὐτοκρατο-
ρικῶν ὑπηκόων εὐγνωμοσύνην καὶ ἀφοσίωσιν.

Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ἡδέως διατεθεῖσα διέ-
τιξέ με ἵνα ἐκφράσω τῇ ὑμετέρᾳ Παναγιότητι
τὴν ὑψηλὴν αὐτοκρατορικὴν Αὐτῆς εὐαρέσκεϊαν.

Τῇ 21 Μαΐου 1319 (1903)

ὁ ἀρχιγραμματεὺς
τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος
(ὑπ.) ΤΑΧΣΙΝ

*Ανάκτορον Γιλδίς

*Αρχιγραμματεία

ὑπεβλήθη τῇ Α. Α. Μεγαλειότητι ἡ ὑπὸ τῆς ὑμετέρας Παναγιότητος ὑποβληθεῖσα εὐχαριστήριος ἀναφορὰ τῶν ὀρφανῶν τῆς ρωμαϊκῆς κοινότητος τῶν ἀπὸ τοῦ ἐν Ἑπταπυργίῳ Ὀρφανοτροφείου εἰς τὸ ἐν Πριγκήπῳ νέωσι παρασκευασθὲν μετακομισθέντων.

Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ἡδέως διατεθείσα ἐδώρησατο 146 λίρας ὅπως ἀνὰ μία διανεμηθῶσι τοῖς ὀρφανοῖς.

Ἐφ' ᾧ ὑψηλῇ ἀνακτορικῇ διαταγῇ ἀποστέλλεται τῇ ὑμετέρᾳ Παναγιότητι τὸ ἐν λόγῳ ποσόν.

Τῇ 21 Μαΐου 1319 (1903)

ὁ ἀρχιγραμματεὺς
τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος
(ὑπ.) ΓΑΧΣΙΝ

Ἀναφορὰ

τῶν ὀρφανῶν πρὸς τὴν Α. Α. Μ.
τὸν Σουλτάνον.

Ὀρφανὰ πατρὸς ἢ μητρὸς, πολλὰ ἐξ ἡμῶν ἀπολέσαντα ἀμφοτέρους τοὺς ἑαυτῶν γεννήτορας, ἀσθενῆ καὶ καχεκτικά, γυμνὰ καὶ ἀνυπόδητα καὶ ρυπαρὰ, μᾶς συνέλεξαν ἐκ τῶν ἀγυῶν καὶ τῆς διαφθορᾶς καὶ ἀπωλείας τοπίων καὶ φροντίζουσι περὶ ἡμῶν οἱ τὴν μεγάλην τῶν ἀρετῶν ἐξασκούντες, τὴν φιланθρωπίαν.

Ἄλλ' ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἡμῶν ἠδύοκῆσε νὰ καταστήσῃ ἐφ' ἡμᾶς μέγιστον εὐεργέτην καὶ προστάτην τὴν ὑμετέραν Αὐτοκρατορικὴν Μεγαλειότητα τὸν πολυέλεον καὶ πολυεύσπλααχνον βασιλέα ἡμῶν Σουλτὰν Ἀβδούλ Χαμίτ Χὰν ἐφένδην ἡμῶν, τὸν εὐεργετικῶς ἐπινεύσαντα νὰ στεγασθῶμεν ἐν εὐρυχώρῳ τόπῳ καὶ κλίματι.

Μορφούμενοι, Μεγαλειότατε, καὶ παιδευόμενοι ἐν αὐτῷ, θέλομεν θεματίζειν ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, ἣν ὀφείλομεν εὐγνωμοσύνην τῇ ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι, τῷ Ἀνακτι καὶ εὐεργέτῃ καὶ πατρὶ ἡμῶν τῶν ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης ἀπερριμμένων. Πιστοὶ, Μεγαλειότατε, θέλομεν διατελέσει καθ' ὅλον τὸν βίον ἡμῶν ὑπήκοοι Αὐτῆς, τῆς μεγάλης Αὐτῆς εὐεργεσίας πρὸς ἡμᾶς μνήμονες κήρυκες αὐτῆς διαπρύσιοι καὶ εὐχέται θερμότατοι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπετηρὶς Πατριάρχου. — Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησε τῇ π. κυριακῇ ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, καθ' ἣν παρέστη καὶ ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Ρουμανίας κ. Ἀλέξανδρος Λαχωδάρης μετὰ τῆς εὐγενεστάτης συζύγου αὐτοῦ. Αὐθημερὸν δὲ συμπληρουμένης δευτέρας ἐπετηρίδος τῆς τὸ δεύτερον εἰς τὸν οἰκουμέν. θρόνον ἀνόδου τῆς Α. Θ. Παναγιότητος οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ, τὰ μέλη τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ ἄλλοι ἐγκριτοὶ λογάδες καὶ βαθμοῦχοι ὁμογενεῖς συνεχάρησαν τῷ οἰκουμεν. πατριάρχῃ εὐξάμενοι τὰ εἰκότα. Ἐκ μέρους τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, ἀπόντος ἐν Χάλκῃ τοῦ πρώτου τῇ τάξει ἀγίου Ἐφῆσου καὶ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου νύξατο, τῇ Α. Θ. Π. ὁ ἅγιος Νεοκαισαρείας.

Πανήγυρις ναοῦ. — Τοῦ ἐν Σταυροδρομίᾳ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος πανηγυρίζοντος τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν αὐτῷ ἐν μέσῳ πολυπληθεστάτης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος, κατακλύσαντος καὶ αὐτὸν τὸν εὐρὺν αὐλόγυρον αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μ. ἀρχιεπισκόπου τῶν Πατριαρχείων καὶ τοῦ ἱεροῦ. Τριτεύοντος, ὁ οἰκουμέν. Πατριάρχης διένειμε τῷ ἐκκλησιάσματι ἐπὶ ὥραν τὸ ἀντίδωρον, καὶ κατόπιν μετέβη εἰς τὸ ἐπιτροπεῖον τοῦ ναοῦ, ἐνθα προσελθὼν ὑπέβαλε τὰ σέβη αὐτοῦ τὸ προεδρεῖον τῆς ἐν τῷ ναῷ ἐδρευούσης Ἀδελφότητος τοῦ «Ἀγίου Μηνᾶ». Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀφοῦ ἐζήτησε σχετικὰς τινὰς πληροφορίες περὶ τοῦ σωματείου τούτου, ἅμα δὲ ὁμίλησε γενικώτερα περὶ τῆς συγκεντρώσεως τῶν παραπλησίων σωματείων, ἀπῆλθεν ἐν μέσῳ τιμητικωτάτων ἐκδηλώσεων σεβασμοῦ.

Ἑλληνικὸς Φιλολογ. Σύλλογος. — Ὁ δόκιμον ἑαυτὸν ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ αὐτοῦ ἀναδείξας γεραρὸς ἐν Πέραν Ἑλλήν. Φιλολ. Σύλλογος, ὁ εἰς τὴν ἀναζωπύρῃσιν τῆς παρ' ἡμῖν παιδευτικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς κινήσεως ἀείποτε τὴν φωτοβόλον αὐτοῦ συμβολὴν ἐναμίλλως συμβαλλόμενος, καθ' ἣ οἱ δύο καὶ τεσσαράκοντα ἐνιαυτοὶ τοῦ φιλολογικοῦ αὐτοῦ βίου μαρτυροῦσιν, ἐτέλεσε τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἐν μέσῳ συμπύκνου λογίας ὁμηγύρεως τὴν ἐπετηρίδα αὐτοῦ. Τῆς σεμνῆς πανηγύρεως προέστη ἡ Α. Θ. Π. ὁ

οίκουμενικὸς πατριάρχης Ἰωακείμ Γ'. περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν ἐκ τῶν ἁγίων συνοδικῶν Νεοκαισαρείας, Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου, Βελεγράδων καὶ Ἡλιουπόλεως, τοῦ σχολάρχου τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἁγίου Σάρδεων, τῶν ἐπιτρόπων τῶν Ἀγίων Τόπων καὶ ἄλλων κληρικῶν. Παρῆν πρὸς τούτοις ἐν τῇ ἑορτῇ ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρης ἐν συνοδίᾳ καὶ ἄλλων ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῆς πρεσβείας, τινὰ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, διευθυνταὶ καὶ διευθύντριαι τῶν παρ' ἡμῖν ἀνωτέρων παιδευτηρίων καὶ πάμπολλοι ἄλλοι λόγιοι, ἐπιστήμονες καὶ δημοσιογράφοι.

Τῆς συνεδρίας κηρυχθείσης, ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Μ. Ψαλλίδας ἱατρὸς, ἀνέγνω ἐκθεσὶν γλαφυρὰν ἐκθεὶς τὰ κατὰ τὸ λήξαν συλλογικὸν ἔτος πεπραγμένα καὶ ἐν περιλήψει ἱστορήσας τὰ ὑπὸ μιᾶς ἐκάστης τῶν διαφόρων τοῦ σωματείου διαρκῶν ἐπιτροπῶν εἰργασμένα, ἀπονείμας ἅμα πᾶσι τοῖς μοχθήσασιν μέλεσιν αὐτῶν τὸν ὀφειλόμενον ἔπαινον. Μετὰ τοῦτο ἀνῆλθε τὸ βῆμα ὁ ἐλλόγιμος καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ κ. Μηνᾶς Αὐθεντόπουλος καὶ ἀπήγγειλεν ἐν καλλιπερίᾳ καὶ γλαφυρότητι ζηλωτῇ τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, οὗ θέμα ἦν «περὶ τῆς παρ' ἡμῖν παιδείσεως», μετ' ἐμβριθείας, τιμώσης τὸν φερέπονον ρήτορα, ἐξετάσας τὸ ζήτημα καὶ τὰ τρωτὰ καὶ θεραπεύσιμα φιλογενῶς ὑποδείξας ἐπ' ἀγαθῇ τῆς παιδευομένης νεολαίας. Τὸν ρήτορα κατερχόμενον τοῦ βήματος ἡ ὁμήγυρις ἐχειροκρότησε ζωηρῶς, καὶ κρουσθέντος ὕμνου θρησκευτικοῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου μουσικοῦ ὀργάνου τοῦ Συλλόγου, ἡ Α. Θ. Παναγιότης διὰ προσλαλιᾶς προσφορωτάτης ἅμα μὲν ἐπεδαψίλευσε τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ πάντας τοὺς ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ Συλλόγου λυσιτελῶς καὶ ἀόκνως ἐργαζομένους, ἅμα δὲ μνεῖαν ἐποίησατο τῆς ὑψηλῆς καὶ εὐνου προστασίας, ἧς ἀπολαύει ὁ Σύλλογος, παρὰ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ φιλομούσου καὶ σεπτοῦ Ἀνακτοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ ἐξέφρασε εὐγνωμοσύνην θερμὴν. Εὐχαριστίας πρὸς τούτοις ἐξέφρασεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης καὶ πρὸς τὸν τιμήσαντα τὴν ἑορτὴν τοῦ Συλλόγου ἐξοχωτάτον πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρην.

Θεολογ. Σχολὴ Χάλκης. — Τοῦ ναϊδρίου τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς πανηγυρίζοντος τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ, ἑορτῇ τῆς Ἀγίας Τριά-

δος, τὴν θεῖαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν ἐτέλεσαν ἐν αὐτῷ ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος, οἱ ἐκ τῶν συνοδικῶν σεβασμ. μητροπολίται, οἱ καὶ τὴν ἐφορείαν τῆς σχολῆς ἀπαρτίζοντες, Ἐφέσου, Βοδενῶν καὶ Καλλιουπόλεως.

Κατὰ τὴν λειτουργίαν παρέστη καὶ ἡ Α. Θ. Π. ὁ πατριάρχης πρῶν Κωνσταντινουπόλεως κ. Κωνσταντῖνος.

Χειροτονία Ἐρσεκίου. — Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ἐρσεκίου κ. Πέτρος τηλεγραφικῶς ἠγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἡ εἰς ἀρχιερεῖα χειροτονία αὐτοῦ ἐγένετο τῇ 27 φθίνοντος ἐν Μοστάρῃ ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος, λειτουργούντων τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν Βόσνης Νικολάου, Σβορνικίου Γρηγορίου καὶ Βανιαλούκας καὶ Βιχάτης Εὐγενίου.

Ὡσαύτως οἱ χειροτονήσαντες ἠγγείλαν τηλεγραφικῶς τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὴν ἐντολὴν αὐτῆς τελέσαντες τὴν χειροτονίαν τοῦ μητροπολίτου Ἐρσεκίου.

Τῷ χειροτονηθέντι τηλεγραφικῶς διεβιβάσθησαν τὰ συγχαρητήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Μητροπολίτης Ἐφέσου. — Τῆς σεβαστῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως εὐδοκνήσεως ἵνα παράσχῃ τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Ἐφέσου Ἰωακείμ τὴν ἀδειαν ὅπως μεταβῇ εἰς Εὐρώπην πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ, οὗτος ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἀρχοντος καπούκεχαγία Ἀντωνίου βέη Οἰκιάδου μετέβη προχθὲς εἰς τὰ ἐν Γιλδίξ ἀνάκτορα καὶ ὑπέβαλε διὰ τοῦ ἐξοχωτάτου Ταχσίν πασᾶ τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ.

Δωρεὰ εἰς τὴν Θεολογ. Σχολὴν Χάλκης. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ ἐν Χάλκῃ ἐφησυχάζων πατριάρχης πρῶν Κωνσταντινουπόλεως κ. Κωνσταντῖνος ἐδωρήσατο προσφάτως εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς πᾶσαν τὴν σειρὰν, ἥτοι τοὺς εἴκοσι καὶ δύο τόμους τοῦ πολυτίμου γαλλικοῦ συγγράμματος «ἡ βιβλιοθήκη τῶν ἱεροκηρύκων» (la Bibliotheque des Prédicateurs) ἐκ τ. 6'. Λυὼν, 1714.

Ἐθνικὸν Ὁρφανοτροφεῖον. — Ἀσμενοὶ ἀναγράφουσι ὅτι ἡ Α. Ε. ὁ βοηθὸς διευθυντῆς τῆς Αὐτοκρατ. Ὁθωμαν. Τραπεζῆς κ. Ἀλέξ. Παντζίρης βέης ἐπισκεψάμενος ἐσχάτως τὸ ἐν Πριγκίπῳ ἄρτι ἐγκαταστάν Ἐθνικὸν Ὁρφανοτροφεῖον καὶ λίαν φιλανθρωπῶς διατεθεὶς προσήνεγκε τριά-

κοντα λίρας όθωμαν. όπως δι' αὐτῶν κατασκευασθῶσιν αἱ προσήκουσαι ὑπὲρ τῶν όρφανῶν παίδων κλινοστρωμαί.

Όσαύτως ἡ Α. Θ. Παναγιότης, έγκρίσει τῆς ιερᾶς Συνόδου, διέθηκεν ὑπὲρ τῶν έγκαινίων τοῦ ιδρύματος έκ τοῦ κληροδοτήματος τοῦ αἰοδίμου Χρυσάνθου Βατοπεδινού λίρας όθωμ. πεντήκοντα, εἰς μνημόσυνον αἰώνιον τοῦ κληροδότου.

Όμοίως ἡ συντεχνία τῶν λαδάδων διὰ τοῦ κ. Δ. Παπαδοπούλου γρ. τριακόσια καὶ άνώνυμος γρ. έξήκοντα.

Μητροπολίτης Σερρών. — Έπετράπη τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Σερρών κ. Γρηγορίῳ, αίτησαμένῳ παρὰ τῆς Έκκλησίας τὴν άδειαν, ἵνα χάριν λουτρῶν μεταβῇ εἰς Ἅγιον Όρος.

Μονὴ Χουτούρα. — Οἱ όσιώτατοι πατέρες τῆς έν τῇ έπαρχίᾳ Χαλδεΐας ιερᾶς Π. καὶ Σταυροπηγιακας μονῆς τοῦ αἱίου Γεωργίου, Χουτούρα, διὰ γράμματος αὐτῶν ἠγγειλαν τῇ Έκκλησίᾳ ότι έξελέξαντο ἡγούμενον τῆς μονῆς τὸν έκ τῶν πατέρων όσιώτ. Ἀνθιμον.

Ἡ ιερὰ Σύνοδος ένέκρινε τὴν έκλογήν.

Γραφεῖον Ἰλμχαμπερίων. — Ἡ έλλανοδίκης έπιτροπὴ, ἥτις εἶχεν όρισθῇ πρὸς έξέτασιν τῶν ὑποβαλόντων ὑποψηφιότητα διὰ τὴν θέσιν βοηθοῦ έν τῷ γραφείῳ τῶν Ἰλμχαμπερίων εκπληρώσασα προχθές τὴν έντολήν αὐτῆς ὑπέβαλε δι' έκθέσεως αὐτῆς τὸ άποτέλεσμα ὑποδείξασα, έκ τῶν δεκαοκτῶ ὑποψηφίων, τρεῖς.

Τὸ Δ. Έθν. Μ. Συμβούλιον έν τῇ σημερινῇ αὐτοῦ συνεδρία έκ τῶν τριῶν τούτων ανέδειξε διὰ κλήρου τὸν κ. Κωνσταντῖνον Στυψίδην.

Ζάππειον Παρθεναγωγεῖον. — Μέλη τῆς εξεταστικῆς Έπιτροπῆς τῆς ὑπὸ τῆς Έκκλησίας κατὰ πᾶν έτος διοριζόμενης καὶ παρισταμένης κατὰ τὰς εξετάσεις τῶν μαθητριῶν τοῦ Ζαπείου Παρθεναγωγείου, ώρίσθησαν έσχάτως οἱ σεβασμ. μητροπολίται Βελεγράδων, Σεβρίων—Κοζάνης καὶ ὁ πανστ. άρχιμ. Γρηγόριος Κωνσταντινίδης, Μ. Ἱεροκῆρυξ τῆς Μ. Έκκλησίας.

Έκπαιδευτικὸν συνέδριον έν Ἀθήναις. — Προκειμένου ἵνα συγκληθῇ έν Ἀθήναις εκπαιδευτικὸν συνέδριον, ὁ πρόεδρος αὐτοῦ έλλογιμώτατος κ. Δ. Βικέλας δι' έπιστολῆς αὐτοῦ άναγνωσθείσης έν τῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης τρίτης ἅμα μὲν ἠγγειλε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τὰ μέλλοντα νὰ συζητηθῶσιν έν αὐτῷ, ἅμα δὲ έπεκαλέσατο τὰς ἐπὶ τοῦ έργου εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Έκκλησίας.

Ἡ άγία καὶ ιερὰ Σύνοδος ένέκρινεν ὅπως διαβιβασθῇ τῷ προεδρείῳ τὸ προσήκον γράμμα.

Κοινότης Κάρδιφ. — Ἡ ὁμογενὴς κοινότης Κάρδιφ, παρ' ἧς έζητήθησαν, ὡς έγράψαμεν, αἱ προσήκουσαι πληροφορίες περὶ τῶν πόρων καὶ τῆς συντηρήσεως τοῦ ναοῦ αὐτῆς, ὡς αἱ

τησαμένης τὴν εξάρτησιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ οἰκουμέν. θρόνου, διὰ νέας άναφορὰς αὐτῆς μετέδωκε τὰς πληροφορίες ταύτας, ἡ δὲ άγία καὶ ιερὰ Σύνοδος ένέκρινε τὴν εξάρτησιν ταύτην.

Έκδοσις πονήματος. — Ὁ έν Βαρνεμούθ τῆς Ἀγγλίας διαμένων ὀρθόδοξος ιερεὺς, άγγλος τὴν ἐθνικότητα, κ. Σ. Χάφερλυ διὰ έπιστολῆς αὐτοῦ ἠγγειλε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ότι λίαν προσεχῶς εκδίδωσι πόνημα άφορῶν τὴν εκκλησιαστικὴν ἡμῶν μουσικὴν καὶ άποσκοποῦν εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τοῖς ὁμογενέσιν αὐτοῦ γνωστὴν τὴν σπουδαιότητα καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς εκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς.

Ένεκρίθη ὅπως διὰ τῆς προσηκούσης έπιστολῆς συστηθῇ τὸ έργον ταῖς αὐτῇ ὁμογενέσι ποροικίαις καὶ κοινότησι πρὸς άνακούρυσιν τῶν άπαιτουμένων διὰ τὴν εκδοσιν δαπανῶν.

Επισκέψεις. Τῷ π. σαβδάτῳ έπισκέψαντο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα οἱ έρίτιμοι ὁμογενεῖς Εὐστάθιος Εὐγενίδης, Λεωνίδας Ζαρίφης, Σόλων Καζανόβας, καὶ Ἰωάννης Χατζόπουλος, καὶ τῇ κυριακῇ ὁ παρεπηδηήσας έν τῇ πόλει ἡμῶν άρχιμ. Λεόντιος άντιπρόσωπος τῆς έν Ἱεροσολύμοις Παλαιστινείου εταιρείας.

Προχθές έπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα διερχόμενος διὰ τῆς πόλεως ἡμῶν καὶ έπανακάμπτων εἰς ἴδια ὁ έν Κισνοβίῳ φιλογενέστατος ὁμογενὴς καὶ τῆς αὐτῇ ὁμογενοῦς κοινότητος μέγας ευεργέτης κ. Ἰωάννης Συναδινός, διὰ φιλίας άρχαίας συνδεόμενος μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Έντολῇ δὲ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος άντεπεσκέψαντο τὸν κ. Συναδινὸν ὁ ὑπογραμματεὺς κ. Α. Πιπέρας καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Α. Πατριαρχ. Γραφείου κ. Ι. Τανταλίδης.

Προχθές έπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἡ Α. Ε. ὁ άρχων Μ. Λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης ὡς καὶ τοῦ Μητροπολίτου Διδυμοτείχου.

Ροδέρτειον Γυμνάσιον. — Τοῦ έν Βεθεκίῳ Ροδερτείου Γυμνασίου τελούντος προχθές έν μέσῳ πυκνῆς λογίας ὁμηγύρεως τὴν ἐπὶ τῇ άπονομῇ τῶν πτυχίων τοῖς άποφοίτοις αὐτοῦ έορτὴν, έκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, προσκληθείσης ὑπὸ τῆς διευθύνσεως, παρέστη ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος, ὅστις καὶ διεβίβασε τὰ πατριαρχικὰ θερμὰ συγχαρητήρια ἐπὶ ταῖς προόδους τῶν άποφοίτων.

Καθαίρεσις ιερῶς. — Ἡ άγία καὶ ιερὰ Σύνοδος ένέκρινεν έν τῇ χθесινῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ τὴν καθαίρεσιν τοῦ έκ Σιμιτλῇ τῆς έπαρχίας Ἡρακλείας καταγομένου ιερῶς παπᾶ Νικολάου, ὡς επιδείξαντος πολιεῖαν άντικανονικὴν καὶ προβάαντος εἰς πράξεις άπαδούσας εἰς τὸ ιερατικὸν σχῆμα.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΚΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ έν τοῖς άνακτόροις τοῦ Λάμπεθ συγκροτουμένη έπισκοπικὴ σύνοδος τῆς έπαρχίας Καντουαρίας έν Ἀγγλίᾳ συνήλθε τῇ 12 μαΐου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβασμ. άρχιεπισκόπου Καντουαρίας καὶ πριμάτου πάσης Ἀγγλίας κ. Ραίνδαλ Θωμᾶ εἰς συνεδρίαν, εἰς ἣν παρέστησαν εἴκοσι καὶ δύο έπίσκοποι.

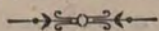
Έν τῇ συνεδρίᾳ ταύτῃ ὁ σεβασμ. πρόεδρος,

τοῦ λόγου γενομένου περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὰ μέλη ὅτι ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ, ὡς ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, ἔλαβε παρὰ τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τηλεγράφημα θερμῶν συγχαρητηρίων, πρὸς ὃν ἀπήντησεν ὡσαύτως τηλεγραφικῶς, βραδύτερον δὲ ἀπηύθυνεν αὐτῷ καὶ ἐπιστολὴν ἐξαγγελτικὴν τούτου. Ἦδη, ἐπιλέγει ὁ σεβασμ. πρόεδρος, ἔλαβε παρὰ τοῦ οἴκουμ. Πατριάρχου τὴν ἀπαντητικὴν ἐπιστολὴν, ἣν, φρονεῖ, ὅτι ἡ συνέλευσις ἐπιθυμεῖ ν' ἀκούσῃ ἀναγινωσκομένην εἰς ἐνδειξιν σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἣς ἡγήτωρ τυγχάνει ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἅμα δὲ θεωρεῖ καλὸν ὅπως ἡ ἐπιστολὴ καταχωρισθῇ καὶ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς ἐπισκοπικῆς συνόδου ἑλληνιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ καὶ ὅτι εἶνε ἐνδιαφέρον διὰ τὸ μέλλον ἵνα τὸ ἑλληνικὸν πρωτότυπον καταφαινηται ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Συνόδου. Ἀμφότεραι αἱ προτάσεις τοῦ σεβασμ. προέδρου ὑποστηρικθῆσαι καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Λονδίνου ἐγένοντο ἀποδεκταὶ ὁμοθυμῶς.

Ἐν τῇ ἐγκρίτῳ ἀγγλικῇ ἐφημερίδι «Φύλακι» (Guardian), παρ' οὗ παρελάβομεν τὰς πληροφορίας ταύτας, ἐπιφέρεται ἐν κυρίῳ αὐτῆς ἀρθρῷ ὅτι ὁ πατριάρχης Κων]πόλεως ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας δι' ὅφους σαφῶς ἀποδεικνύοντος τὰς καλὰς αὐτοῦ διαθέσεις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ περὶ τῆς θέσεως αὐτῆς, καὶ ὅτι ἡ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς ἐπισκοπικῆς συνόδου καταχωριζομένη ἐπιστολὴ πραγματεύεται περὶ τοῦ πόθου πρὸς εὐρεσιν πεδίου τινὸς ὁμαλοῦ διὰ τὴν ἀμοιβαίαν φιλικὴν προσέγγισιν τῶν διαφόρων χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, ἅμα δὲ ἐξαγγέλλει ὅτι ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης προεκάλεσε τὰς κρίσεις τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν περὶ τοῦ τρόπου τῆς προπαρασκευῆς τοῦ πεδίου τούτου. Ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ πατριάρχου θὰ παρακολουθῇται ἐν Ἀγγλίᾳ μετὰ συμπαθοῦς ἐνδιαφέροντος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΑΝΑΓΡΑΦΑΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἐν τῷ ΚΖ' τόμῳ τῶν ἔργων τοῦ παρ' ἡμῖν Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου σημειώσεις

τινὲς ἐξεδόθησαν περὶ μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης καὶ τινῶν ἐπισκόπων ὑποκειμένων τῇ μητροπόλει ταύτῃ· εἰ δὲ καὶ ἡδύνατο ὁ γράφων ταύτας φίλτατος διδάκτωρ κ. Βασίλειος Ἀθαν. Μυστακίδης καὶ τὰ γραφέντα παρ' ἄλλων ὑπ' ὅψιν ἔχων ἵνα συμπληρώσῃ κατάλογον ἀκριβῆ, μελετῶν ἅμα καὶ τοὺς οὐκ ἀπροσίτους αὐτῷ πατριαρχικοὺς κώδικας, ἐξέδωκε μόνον ὀλίγα σημειώματα· καίτοι δὲ βεβαιοῖ ὅτι οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὅψιν **γνωστοτέρας καὶ κοινοτέρας πηγὰς, ἵνα μὴ ὑπερφορτώσῃ τὴν ἐργασίαν**, ἀλλ' ἐμελέτησε καὶ πολλὰ κοινὰ καὶ τινα τοῖς παρ' ἡμῖν λογίοις καὶ φιλίστορσιν οὐ προσιτά· διὰ τῆς μελέτης πασῶν τῶν πηγῶν ἤθελε δωροφορήσῃ τῇ παρ' ἡμῖν ἱστοριογραφίᾳ πλούσιον ὕλικόν, ἐφ' οὗ καταλληλότατος ἦν ὁ φίλτατος καθηγητὴς ἵνα καὶ τὰς ἀναγκαιούσας προσαρτήσῃ σημειώσεις καὶ παρεκβολάς.

Πληρέστερον κατάλογον οὐ πρὸ πολλοῦ, πολλὰς ὑπ' ὅψιν ἔχων πηγὰς, συνέγραψεν ὁ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱστορίας γνώστης πανοσιολογώτατος πρεσβύτερος κ. Louis Petit, ὁ τῆς ἐν Χαλκηδόνι μονῆς τῶν αὐγουστινηνῶν assumptionnistes ἡγούμενος, ἐκδοὺς ταύτην πέρυσιν ἐν τῷ σπουδαιοτάτῳ καὶ συνεπῶς χρησιμωτάτῳ τοῖς φιλίστορσι καὶ φιλαρχαίοις περιοδικῷ Echos d'Orient τῶν ἐτῶν 1901—1902.

Τρίτος ἐζήτησε ἵνα συμπληρώσῃ τὰς δύο ταύτας ἀναγραφὰς ὁ φίλτατος κ. Περικλῆς Γ. Ζερλέντης ὁ ἐν Σύρῳ, περιορισθεὶς εἰς τοὺς ἀπὸ τοῦ 1520 μητροπολίτας, καὶ ἰδίως τοὺς φέροντας τὸ ὄνομα Θεωνᾶς. Πολλὰς ὑπ' ὅψιν ἔχων πηγὰς ὁ κ. Ζερλέντης, ὡς ἡ διατριβὴ δείκνυσιν, ἐκδοθεῖσα ἐν τῷ διανομένῳ IB' τόμῳ τοῦ Byzantinische Zeitschrift τοῦ φίλου καθηγητοῦ Κρούμβαχερ (σελ. 130—152) οὐδεμίαν ἐπέλυσε τῶν ἀποριῶν, αἱ γεννῶνται ἐν τῷ πνεύματι τοῦ μελετῶντος τὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχιερέων τῆς πρωτίστης τῶν ἐν Μακεδονίᾳ μητροπόλεων, καίτοι συνέγραψεν ἔργον, μαρτυροῦν λιπαρὰν τῶν πηγῶν μελέτην.

*

Διὰ τῆς παρούσης μου διατριβῆς ὀφείλω ἵνα καθορίσω τὸν χρόνον τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς ἐπισκοπῆς μητροπολιτῶν τινῶν Θεσσαλονίκης, ὅπου τοῦτό μοι γίνεται δυνατόν, διὰ τῆς βοήθειας τῶν τε πατριαρχικῶν κωδίκων, τῆς τε

πολυτιμήτου «Νομικῆς Συναγωγῆς» καὶ σημειώσεων τινων ἢ μᾶλλον ἐπιγραφῶν, ὧν ἔλαβον ἀντίγραφα κατὰ τὴν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τῷ 1879 δευτέραν ἐπίσκεψίν μου. Τῶν ἐπιγραφῶν, ἃς ἐκδίδωμι νῦν, ἡ μὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ μητροπολιτικοῦ οἴκου, αἱ δὲ λοιπαὶ τέσσαρες εἰσὶν ἐπιτύμβιοι, καίτοι δέον εἰπεῖν ὀρθότερον ἦσαν, ἅτε καταστραφεῖσαι ὑπὸ τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς, ὡς ἤκουσα· σὺν ταύταις ἐσώζετο καὶ πέμπτη τις ἐπιγραφή ἡμίφθαρτος, οὐδέν μοι δηλοῦσαι γραφῆς τῆς προπαρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, αὕτη

Αἱ μὲν δοθεῖσαι τῷ θεόπτη πρὶν πλᾶκες
νόμους σκιδώδεις εἶχον ἐγγεγλυμμένους·
ἡ δ' εὐτελής πλᾶξ τοῦ προκειμένου τάφου
τῇ ἰκα νεκρὸν ἐκφέρει

διὰ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων οὐδὲν ἕτερον δύναται γενέσθαι γνωστὸν ἢ ὁ χρόνος τοῦ θανάτου καὶ ἡ πατὴρ μητροπολιτῶν τινῶν, εἰ δέ τι συνεισφέρουσιν οἱ πατριαρχικοὶ κώδικες ἔσται παρὰ πόδας ἐμφανές· ἐπὶ τούτῳ λυποῦμαι μόνον ὅτι εἴ τι ἂν εἰς τὴν ἱστορίαν εἰσφέρω ἀνάγεται εἰς τὴν ΙΗ' καὶ μικρὸν εἰς τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα· οἱ πρὸ ἐμοῦ γράψαντες εἰσῆνεγκον δόκιμα καὶ πλείω, ἰδίᾳ δ' ὁ πάντ' ἄριστος διδάκτωρ καὶ φιλόλογος κ. Πέτρος Ν. Παπαγεωργίου, ὁ καὶ γνωρίσας ἡμῖν πρῶτος τὸν Μάξιμον Θεσσαλονίκης¹.

*

Ἡ χρονικὴ τάξις τῶν κατὰ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης δυνατὸν ἵνα ἔχῃ οὕτω·

μέχρι δεκεμβρίου 1605 **Κοσμᾶς**, ἐφ' οὗ γνωστὴ (τῷ 1604) ἡ καθαίρεσις τοῦ ἐπισκόπου Κασσανδρείας Εὐθυμίου, καθότι ὑπὸ τὴν μητρόπολιν Θεσσαλονίκης ἐτέλει τότε ἡ ἐπαρχία Κασσανδρείας· ὁ Κοσμᾶς ἀπέθανε κατὰ νοέμβριον ἢ δεκέμβριον τοῦ 1605·

6 δεκεμβρίου 1605 **Σωφρόνιος**, παραιτησάμενος τὸν θρόνον τῇ 3 σεπτεμβρίου 1607·

12 σεπτεμβρίου 1607 **Ζωσιμᾶς**, τέως ἐπίσκοπος Κίτρους. Ἡ κατὰ τὴν «Νομικὴν Συνα-

γωγὴν» ἀκρίβεια τῶν χρόνων ἐστὶν ἐνταῦθα ἀμφισβητήσιμος·

μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1603—1624 **Παῖδιος** φαίνεται ὑπογράφων ἐν τισιν ἐγγράφοις· ἐπ' αὐτοῦ, κατὰ δεκέμβριον τοῦ 1620, Κύριλλος ὁ Λούκαρις ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἕνα μῆνα σχεδὸν μετὰ τὴν ἀνάρρησιν αὐτοῦ, ἐκύρωσε τὸ δίκαιον τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ἐπὶ τῆς ἐπισκοπῆς Κασσανδρείας· τούτου δ' ἐπικύρωσις ἐκ νέου ἐγένετο κατὰ ἰούνιον τοῦ 1624·

τῷ 1633 φαίνεται **Ἀθανάσιος** Πατελλάριος ὁ κρής, ὁ κατόπιν οἰκουμενικὸς πατριάρχης·

τῇ 16 μαρτίου 1634 **Δαμασκηνὸς**, τέως πρεσβύτερος καὶ οἰκονόμος· μετὰ δύο σχεδὸν ἔτη καθηρέθη² καὶ ἐξελέγη

τῇ 27 ἰανουαρίου 1636 **Καλλίνικος**, τέως ἐπίσκοπος Πολυανῆς. Τὰ κατ' αὐτοὺς, καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀξιόπιστον μαρτυρίαν τῶν πατριαρχικῶν κωδίκων, ὑποβλητέα κριτικῇ βασάνῳ·

1639 **Ἀθανάσιος**, ὁ πρώην Κωνσταντινουπόλεως· ἐποίμανε τοὺς θεσσαλονικεῖς τετραετίαν μέχρι τοῦ 1643, ἀναχωρήσας· καὶ μετὰ χηρείαν τριετὴ ἐκλέγεται

21 ἰουλίου 1646 **Θεόκλητος**· παραιτεῖται τὸν θρόνον, καὶ ἐκλέγεται

21 ἰανουαρίου 1655 **Ἰωακείμ**, πρώην μέγας πρωτοσύγκελλος· φαίνεται ὅτι εἰς τι διάβημα παραιτήσεως προέβη καὶ κατὰ τὸ 1651 ὁ Θεόκλητος, καὶ τὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἰωακείμ ἐγγραφὸν ἡτοιμάσθη, ἀλλ' οὐκ ἐγένετό τι. Ἐν πάσῃ περιπτώσει κριτικῇ βασάνῳ καὶ πάλιν ὑποβλητέα πᾶσαι αἱ ἐν τῇ «Νομικῇ Συναγωγῇ» πράξεις, ἴσως δὲ καὶ τινες τῶν ἐν τοῖς πατριαρχικοῖς κώδεξι·

τῷ 1665 **Διονύσιος** ὁ Βάρδαλις, πρώην Κωνσταντινουπόλεως· πέμπεται προεδρικῶς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην· διώκησεν ἐπὶ πέντε ὅλα ἔτη τὴν ἐπαρχίαν·

11 μαρτίου 1671 **Ἀναστάσιος** ἱερομόναχος ὁ τοῦπίκλην Παντοδύναμος, ὁ καὶ πρώην ἀρχιδιδάσκαλος τῆς πατριαρχικῆς ἀκαδημίας·

μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1671—1680 φαίνεται **Μελέτιος** ὑπογράφων ἐν γράμμασιν ἐκκλησια-

1. τῷ 1899 ἐν Η' τόμῳ Byzant. Zeitschrift, σελ. 407 ἔγραφε περὶ Μαξίμου «πρῶτον νῦν γινωσκόμενον»· τῷ 1900 ὁ καθηγητὴς Μυστακίδης ἔγραψεν ἐν ΚΖ' τόμῳ Ἑλλήν. Φιλολ. Συλλόγου, σελ. 307, στήλῃ 4 περὶ Μαξίμου «νῦν πρῶτον γινωσκόμενον».

2. τῇ 16 ἰουλίου 1643 ἐξελέγη πρόεδρος Κασσανδρείας, Θεσσαλονίκης ὄντος τότε τοῦ Πατελλάρου. Σάθα Μεσαιων. Βιβλιοθ. τόμ. Γ', σελ. 576.

στικοῖς· εἰκάζει δ' αὐτὸν τοσοῦτον χρόνον διοικήσαντα καὶ ὁ πατὴρ Louis Petit, ὅστις τάττει ἕτερον

μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1680—1687, ἣν δὲ **Νεόφυτος**· ὃς παρὰ Β. Α. Μυστακίδη μετατίθεται τῷ 1680 εἰς τὴν μητρόπολιν Νικομηδείας ἴσως ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ κώδικός τινος ἀγνώστου μένοντος καὶ μὴ ὑποδεικνυομένου. Ἐπὶ τῶν μετὰ τὸν Ἀθανάσιον Πατελλάριον μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης ἀπεσπάρθη τῆς δικαιοδοσίας τῆς μητροπόλεως ταύτης ἡ ἐπισκοπὴ Κασσανδρείας, διότι τῇ 5 ἰουνίου 1680 ἐξελέγη Κασσανδρείας «ἀρχιεπίσκοπος» ὁ πρῶν Ἀρδαμερίου Μελχισεδέκ·

μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1687—1696 φαίνεται **Μεθόδιος**, ὃς περὶ καὶ τὰ παρὰ Β. Α. Μυστακίδη φερόμενα καὶ τὰ παρὰ τῷ σοφῷ πατρὶ Louis Petit ἀσαφῇ καὶ πάντῃ περιττά· τῆς καθαιρέσεως τοῦ Μεθοδίου ἐμνήσθη ἄλλοτε³ καὶ τῆς κυριωτέρας αὐτῆς ἀφορμῆς· ἡ καθαιρέσις ἐξεφωνήθη τῇ 1 ἢ 2 ἀπριλίου 1696, τῶν ὀρθοδόξων Θεσσαλονίκης προσκλαυμένων ἀπὸ πολλοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τῆς ἀσεβοῦς καὶ βεβήλου τοῦ αἰθρώπου τούτου πολιτείας⁴.

2 ἀπριλίου 1696 **Ἰγνάτιος** ἱερομόναχος. Οἱ δύο πολυμαθεῖς ἄνδρες, ὧν ἄρτι γίνεται μνεῖα, εὐρίσκουσιν ὑπογραφὴν Ἰγνατίου μέχρι τοῦ 1726, ὥστε φαίνεται κοσμήσας τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον τριάκοντα ὅλα ἔτη. Πρὸ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ Θεσσαλονίκης εὐρίσκεται ὁ τάφος αὐτοῦ, φέρων μέχρι τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ 1892 τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα

Τί ἄρα χρύπτει ὁ πικρὸς οὗτος λίθος;
Σῶμα Ἰγνατίου Ἀλίας⁵ ποιμένος
ἐκ Μιτυλήνης φύντος Λέσβω νήσου·
ὃς καὶ Θεσσαλονίκης λαὸν ποιμένας
ἐνὸς πρὸς τοῖς εἴκοσιν ἔτεσί που,
ἀπῆλθε τῶν ᾧδε λιπῶν τὰ ἐν βίῳ
καὶ κατόκησεν οὐρανίους θαλάμους·
οὔπερ μέμνησθε οἱ ἀναγινώσκοντες.
Αἴτησις ἦδε Κίτρου Ἀθανασίου
ἀδελφιδοῦ τελούντος τοῦ Ἰγνατίου.

ΑΨΚΕ' ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΚΣΤ'.

Μανθάνομεν ἐκ τῆς ἐπιτυμβίου ταύτης ἐπι-

3. Βιογραφικὴ σημείωσις περὶ τοῦ πατριάρχου Καλλινίκου Β' τοῦ Ἀχαρνῆνος. Κ) πόλει, 1872, σελ. 15.

4. Κριτίου κώδ. ξ, ἐν σελ. 570—571.

5. κακῶς γεγραμμένη ἢ μᾶλλον ἐφθαρμένη λέξις.

γραφῆς ὅτι μεταξὺ τῆς 2 ἀπριλίου 1696 καὶ τῆς 26 φεβρουαρίου δύο πρέπει νὰ ζητήσωμεν Ἰγνατίους· διότι ὁ πρότερος ἦν ἱερομόναχος, ὁ δὲ λέσβιος Ἰγνάτιος, ὁ νεώτερος οὗτος, μετετέθη εἰς τὴν μητρόπολιν Θεσσαλονίκης ἀφ' ἐτέρας ἐπαρχίας· ἐπειδὴ δ' οὗτος σημειοῦται σαφῶς ὡς σχεδὸν εἴκοσι καὶ ἐν ἔτη ποιμένας, δέον νὰ τάξωμεν χρόνον ἐπισκοπῆς τοῦ νεωτέρου Ἰγνατίου ἀπὸ τοῦ 1704—1725, ὅτε, κατὰ τὴν 26 φεβρουαρίου, ἀπέθανεν. Ἐπὶ τοῦ Ἰγνατίου τούτου συνετελέσθη ἡ οἰκοδομὴ τοῦ μητροπολιτικοῦ οἴκου, κατὰ τὴν δις ἐκδοθεῖσαν ἐπιγραφὴν, ἀφ' ἧς οἱ ἐκδόται Χατζηϊωάννου καὶ Μυστακίδης παρέλιπον τὸν ὀρισμὸν «σεπτεμβρίου ΙΒ'» τὸν ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς, σημαίνοντα δ' ὅτι συνεπληρώθη κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ ὅλη οἰκοδομή·

ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἰγνατίου τὸ σπουδαιότερον γεγονός ἦσαν αἱ ταραχαὶ καὶ λογομαχίαι, αἵτινες ἀπὸ ὑλικωτέρων, οὕτως εἰπεῖν, ἀξιώσεων ἀρξάμεναι κατήντησαν ἀληθῶς σοβαραῖ, θίγουσαι τὸ ὀρθόδοξον δόγμα· περὶ τούτων αὐθεντικὴ πηγὴ εἰσιν αἱ πρὸς τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων Χρῦσανθον ἐπιστολαὶ τοῦ Ἰγνατίου, ἃς ἔσχον ἄλλοτε τὴν εὐκαιρίαν νὰ μελετήσω· διὰ τῆς πρώτης τούτων γραφείσης τῇ 21 μαρτίου 1716 γράφει πρὸς Χρῦσανθον ὁ Ἰγνάτιος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως παρακαλῶν ἵνα, ὁπόταν ἐκ Θεσσαλονίκης διέλθῃ, νουθετήσῃ καὶ ἐλέγξῃ τὸν διδάσκαλον Ἰαννακὸν «ἐπειδὴ καὶ ἐπενόησε κάποιας νόθους καὶ νεοφανεῖς ἐδικὰς του δόξας, ἀντικειμένας τῶν ἱερῶν κανόνων»· — κατὰ τὸν ἀπρίλιον δὲ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἐπιστολῶν, παρακαλεῖ καὶ πάλιν τὸν Χρῦσανθον ἵνα νουθετήσῃ τὸν αὐτὸν διδάσκαλον Ἰαννακὸν «ἐπειδὴ ρίπτει τοὺς ἀπλοικοὺς εἰς μυρίας ὑπονοίας»· — τρίτῃ ἐπιστολῇ τοῦ Ἰγνατίου, γραφείσα τῇ 8 ἀπριλίου 1716, δίδωσι σαφεῖς εἰδήσεις περὶ τῶν τοὺς ὀρθοδόξους Θεσσαλονίκης ταραττουσῶν τότε σπερμολογιῶν· «προσέτι καὶ κάποιος σπουδαῖος, ὅπου εὐρίσκεται αὐτοῦ, ἡ ἀπὸ κακίαν του ἢ ἀπὸ ἀμάθειάν του, ἔσπειρε λόγια εἰς τοὺς ἀπλουστέρους καὶ πάντες κατ' ἐμοῦ ἐψυχράνθησαν· ἐξεφώνησεν ὅτι ἓνας ἱερεὺς ἢ ἀρχιερεὺς, εἰ μὲν καὶ ἀρνησθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, εἰς τοὺς μὴ εἰδότας ἔαν λειτουργήσῃ, καὶ τὰ μυστήρια πάντα ἐπιτελέσῃ, εἶναι τελειωμένα. Ἀκολουθῶς ἐπρόσθεσε καὶ ἄλλο·

τὴν ἐλεημοσύνην, ὅπου δίδουν οἱ χριστιανοὶ εἰς τοὺς ἱερεῖς, καὶ ὅπου ἂν τύχη, βάπτισιν δηλαδὴ, κρίσιν τοῦ ἁγίου ἐλαίου, λειτουργίαις καὶ μνημόσυνα, τὰ ἀναιρεῖ μὲ τρόπους σοφιστικούς, καὶ βεβαιώνει πρὸς τοὺς χριστιανοὺς ὅτι δὲν εἶναι δεκτὰ εἰς τὸν Θεόν, καὶ φλυαρῶντας τοιαῦτα πρὸς αὐτοὺς, καὶ παρακινῶντας τους, ἐσήκωσαν οἱ χριστιανοὶ τὸ εἰσόδημα, καὶ ἀπεκόπη τελείως ἡ ἐλεημοσύνη» — διὰ τετάρτης ἐπιστολῆς ἐντὸς μικροῦ διαστήματος, τῇ 24 ἰουλίου 1716, παρεκάλει καὶ πάλιν τὸν Χρυσανθὸν ἵνα συντελέσῃ πρὸς παῦσιν τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ σκανδάλων.

Καὶ ταῦτα μὲν ἀπὸ τῶν ἀρχείων μανθάνω τοῦ Παναγίου Τάφου.

ἀλλ' εἰδήσεις σχετιζόμενας πρὸς τὴν λυπηρὰν ταύτην ὑπόθεσιν ἐχορήγησεν ἡμῖν ὁ ὁσιώτατος γέρων Ἀλέξανδρος ὁ Λαυριώτης, ὁ κατὰ κόσμον Εὐμορφόπουλος, διὰ συλλογῆς εἰδήσεων περὶ τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ τότε συμβαινόντων. ἂν δ' ὁ περὶ τούτων λόγος ἐκταθῇ, συγγνωστὸς ἔσομαι, γράφων περὶ τῆς μακεδονικῆς μεγαλοπόλεως, ἣν ὁ γνωστὸς ποιμὴν αὐτῆς Εὐστάθιος «περιφόρητον πανταχοῦ γῆς τῷ κλέει» λέγει καὶ «πάνυ λαμπρὸν φαίνουσιν ἐν ταῖς ἐπ' οὐρανὸν πόλεσι»⁶. Διορθωτέος δ' ἐν πολλοῖς ὁ φίλος Ἀλέξανδρος, καθὼ γράφων⁷ ὅτι τῷ 1708, δαπάναις τοῦ Νεοφύτου μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀρτης, ἀπεστάλη πρὸς σπουδὴν εἰς Ἰταλίαν Ἰωάννης ὁ τοῦ ψάλτου Ἰωάννου μαθητῆς καὶ μετὰ δωδεκαετίαν ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα Θεσσαλονικὴν διδάξων· διότι, ὁ Ἰγνάτιος τῷ 1716 καλεῖ αὐτὸν «διδάσκαλον» ἐπινοήσαντα μάλιστα καὶ διαδίδοντα καινοφανεῖς δοξασίας, ψυχραίνουσας, ὡς φαίνεται, τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα. Καὶ δίδωσι μὲν τὰς ἀναγκαιούσας ἡμῖν διασαφήσεις, διδάσκει δ' ἡμᾶς πρὸς τούτοις ὅτι καὶ ἕτερος «σπουδαῖος» διέσκει τὰς θρησκευτικὰς τοῦ λαοῦ πεποιθήσεις, ἄχρις οὗ ὅμως ἡμῖν γένηται γνωστὸς ὁ τὰ καινὰ τοῖς θεσσαλονικεύσιν εἰσφέρων δαιμόνια, ἐπιτραπήσεται μοι φρονεῖν ὅτι ὁ σπουδαῖος οὗτος ἦν ὁ Παχώμιος, ὃν οἱ τότε λόγιοι, παλαιαῖς δόξαις φιλοσοφι-

καὶς προστετηκότες, ἀπεδοκίμαζον ὡς «ὑβριστὴν τοῦ Ἀριστοτέλους ἄκρον καὶ τὰ τῶν σοφῶν ἐπαγγελλόμενον»⁸. Ἦν δ' ὁ Παχώμιος μαθητῆς τοῦ Μεθυδίου Ἀνθρακίτου, τοῦ εἰσηγητοῦ τοῦ κατὰ Μαλεβράχιον φιλοσοφικοῦ συστήματος, ἱερομόναχος, ὅστις ζημίας πολλῆς τῷ Ἰγνατίῳ γενόμενος πρόξενος ἐτιμωρήθη μὲν ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου Γ' δι' ἀργίας, ἀλλὰ καταφρονήσας τῆς ποινῆς ἐξηκολούθει ἱεουργῶν, τῷ 1722, διότι εἰς τοῦτο τὸ ἔτος ἀνάγει ἡμᾶς ἡ παρ' Ἀλεξάνδρῳ Λαυριώτῃ μία καὶ μόνη τοῦ Ἰαννακοῦ ἐπιστολή· ἀλλὰ διδασκαλία Ἰαννακοῦ, διδασκαλία Παχωμίου, θέλοντος ἰδρῦσαι καὶ ἐτέραν δημοσίαν ἑλληνικὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ σχολὴν, διήρουν τοὺς ὀρθοδόξους αὐτῆς κατοίκους καὶ βεβαίως τῷ μητροπολίτῃ πράγματα παρείχον.

κατὰ μάρτιον 1725 Ἀνανίας ἐκλέγεται μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, τῷ πατρὶ Louis Petit γνωστὸς, εἰκάζοντι ὅτι μέχρι τοῦ 1734 ἐποίμανε τοὺς ὀρθοδόξους Θεσσαλονίκης· ἄχρις ἐρευνῶν νεωτέρων δεχόμεθα ὅτι

τῷ 1734, ἢ 1733 Ἰωακεῖμ ἐξελέγη· περὶ τοῦ χρόνου τοῦ θανάτου καὶ τῆς πατρίδος τοῦ Ἰωακεῖμ μήτε τῷ κ. Μυστακίδῃ, μήτε τῷ πατρὶ Louis Petit ἀκριβές τι γράφεται, ἑλλείψει τοπικῶν, οὕτως εἰπεῖν, μαρτυριῶν. Εὐτυχῶς τὸ ἐπιτύμβιον εἰς Ἰωακεῖμ ἐπίγραμμα ἐδίδαξέ μοι περὶ τούτων, ἔχον ᾧδε

«ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

Κενήριόν με τόδε καλύπτει τὸν ποτὲ θυηπόλον ἐφ' ὑψηλοῦ θωκὸς (!!!) ὄντα σκοπὸν μέγαν, νῦν τε μητροπόλεως τῆςδε διμνηγόρον εὐχάριστον (;). Πατὴρ δέ μοι Λέσ[βος] Ἰωακεῖμ κλυτὸς κεκλυμένος [καὶ νῦν] ὑπὲρ ἐμοῦ οἱ τόδ' ὑπερβάθμιον τείνοντΕΙς εὐχεσθε

ΑΨΜΕ', ἀπριλλίου Ζ'

καὶ μανθάνον ὅτι λέσβιος ἦν ὁ ἀνὴρ καὶ ὅτι ἀπέθανε τῇ 7 ἀπριλίου 1745. Καὶ ἐν τοῖς πατριαρχικοῖς δὲ κώδεξιν ἀναγράφεται ὅτι τῷ

ἀπριλίῳ τοῦ 1745 Γαβριὴλ ἐξελέγη, ἱερομόναχος καὶ πρώην μέγας ἀρχιδιάκονος, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Καλλιμαχῶν· ἦν ἀδελφὸς Ἰωάννου τοῦ τῆς Μολδαυίας ἡγεμόνος, παραιτησάμενος τὸν θρόνον προσωπικῶς εἰς Σφυρίδωνα

6. Εὐσταθίου περὶ τῆς ὑπὸ τῶν λατίνων ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης· §§ β' καὶ γ'.

7. διατριβὴ ἐν Ἀνατολικῇ Ἀστέρι· τῆς 27 αὐγούστου 1893, περιόδου Γ', ἀριθμ. 68.

8. Ἱεροσολυμιτικὴ Βιβλιοθήκη· τόμ. Α', σελ. 308.

τὸν πρῶτον μέγαν ἀρχιδιάκονον. Ἐσφαλμένος ὁ χρόνος τῆς ἐπισκοπῆς τε καὶ τῆς παραιτήσεως παρ' ἀμφοτέρους τοῖς γράψασιν ἀναγραφὰς τῶν μητροπολιτῶν. Ὁ γὰρ Γαβριὴλ παρητήσατο τὸν θρόνον οὐχὶ τῷ 1758, οὔτε τῷ 1759, ἀλλὰ τῇ 19 ἰανουαρίου 1760 ἔτους.⁹

19 ἰανουαρίου 1760 **Σπυρίδων** ἐκλέγεται, ἀλλ' ἀπ' ὀλίγον προΐσταται τῆς Θεσσαλονίκης, διότι μετὰ ἐν ἔτος ἐκλέγεται ὁ τοῦ θρόνου διάδοχος. Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Σπυρίδωνος ἀνέγνων μετὰ δυσκολίας πολλῆς τῷ 1879 τὸ δῆθεν ἐπιτύμβιον τοῦτο μανθάνον ἡμᾶς ὅτι βυζάντιος ἦν ὁ ἀνὴρ.

Ψυχὴ τὸ θεῖον οὐρανῶν ἔβη δόμους
τὴν γῆν λιποῦσ' ὡς χ. . . . τοῖς γηένοις
. . . . τρ δὲ κώδων ἡν ἄγει ἡλικίαν
εἰκὰς δύο . . . μόλις τῆς ἀξίας.
Οὗτος Σπυρίδων ἐ[γ]ῆς τῆς Βυζαντίου,
ποιμὴν ἀγαστὸς Θεσσαλονίκης πέλει
. . . . τῷ μὲν παρέσχε δυ[σ;]φορεῖν
. . . . ἐσχάτως, αὐτῷ δὲ χαίρειν
. . . . ὁ ἐντυγχάνων
ταῦτ' οὖν [συγγνώμην νεῖμ]αι ὡς δοκεῖ Θεῷ.
ΑΨ . . . ὁκτωμβρίου ΚΔ'.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

δίδωσι δ' ἡμῖν ὑπονοεῖν ὅτι μόλις τεσσαρακοντούτης ἀπεβίω τῇ 24 ὁκτωβρίου, τοῦ ἔτους 1760 προδήλως ὁ Σωφρόνιος ἀγνοεῖται τῷ κ. Β. Μυστακίδῃ.

21 ἰανουαρίου 1761 **Θεοδόσιος**, τέως ἐπίσκοπος Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους, ἐκ κόμης Βενεράτου τῆς Κρήτης, ὁ ἀπὸ τῶν μέσων ἀπριλίου 1769 πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ τὰ κατὰ τὸν Θεοδόσιον γινώσκων, ὡς φρονῶ, καλῶς Σέργιος ὁ Μακραῖος γράφει «οἰκονομήσας δὲ καὶ τῆς μητροπόλεως (Θεσσαλονίκης) ἐν ἱκανῷ χρόνῳ¹⁰ θεαρέστως», δηλῶν ὅτι ἀπὸ

9. καὶ ὁ φίλτατος Κωνστ. Ἐρβιτσεᾶνος, ὁ τοῦ κανονικοῦ δι-
καίου καθηγητῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Βουκουρεστίου, γράφας
καὶ ἐκδοὺς «Ἱστορίαν τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Μολδαυίας καὶ
Σουτζάβας», ἐν Βουκουρεστίῳ τῷ 1888, εἰς τὸ ἔτος 1758 ἀνα-
γράφει τὸν Γαβριὴλ ὡς μητροπολίτην Μολδοβλαχίας (σελ.
LIX). Παράδοξον δ' ὅτι Ἰωάσαφ Κορνήλιος ὁ διάσημος ἱερο-
κῆρυξ ἐν τῷ εἰς τὸν αὐθέντην Ἰωάννην Καλλιμάχην, ἀδελφὸν
τοῦ Γαβριὴλ, ἐπιταφίῳ λόγῳ, Γρηγόριον ὀνομάζει τὸν Γαβριὴλ
καὶ «γρήγορον ὄμμα» κλπ. Λόγοι πανηγυρικοὶ καὶ ἐπιτάφιοι
Κορνηλίου, τόμ. Β', ἐν Βενετίᾳ, σελ. 153.

10. Ὑπομνήματα ἐκκλησιαστ. ἱστορίας παρὰ Κ. Ν. Σάθα,
Μεσαιων. Βιβλιοθήκης τόμ. Γ', σελ. 296.

τοῦ 1760 — 1769 αὐτὸς ἦν ὁ τῶν Θεσσαλονικέων ποιμὴν.

ΣΗΜ: ὥστε ὁ παρὰ τῷ πατρὶ Louis Petit Νεόφυτος ἔστιν οὐ πραγματικὸς, ἀλλ' ἐγεννήθη ὑπὸ Γρηγορίου μητροπολίτου Χίου, σπαργανωθεὶς καὶ ὑπὸ Ἀνθίμου τοῦ μητροπολίτου τῆς Ἀμασείας ἐν «Ἱστορικῇ περιγραφῇ Βελεγράδων».

τῷ ἀπριλίῳ τοῦ 1769 **Δαμασκηνὸς** ὁ Μελενίκου μητροπολίτης, ἐκ Δρυϊνουπόλεως τῆς Ἠπείρου, λόγιος ἀνὴρ, παραιτησάμενος τὸν θρόνον τῇ 27 ἰουνίου 1780, μεταβὰς εἰς Ἅγιον Ὅρος, ἐνθα πολλὰς ἐντολὰς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀνατεθείσας αὐτῷ διεξήγαγε, καὶ ἀποθανὼν τῷ 1801, Δανιὴλ μετονομασθεὶς διὰ τὸ μεγαλόσχημον γενέσθαι βεβαίως ἐν τοῖς τελευταίοις ἔτεσι τῆς ἐπικήρου ζωῆς αὐτοῦ¹¹.

11. τῇ 15 νοεμβρίου 1796, διαμένων ἐν τῇ ἐν Ἀγίῳ Ὁρεῖ μονῇ τοῦ Ἐσφιγμένου, πρὸς τὸ μεταβαλεῖν εἰς κοινοβιακόν, ἐντολῇ πατριαρχικῇ καὶ συνοδικῇ, τὸ τέως ιδιόρρυθμον αὐτῆς πολίτευμα, Δανιὴλ ἐγράφετο.

ΣΗΜ. ὁ μετ' ἐνδοιασμοῦ παρὰ Louis Petit σημειούμενος Νικηφόρος Θεσσαλονίκης ἔστιν ἀνύπαρκτος· ὁ διδάκτωρ Μυστακίδης οὔτε τοῦτον τὸν Νικηφόρον ἀνέγραψεν, οὔτε τὸν Παρθένιον.

τῷ ἰουλίῳ 1780 **Ἰάκωβος**, Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους ἐπίσκοπος, ἀνὴρ βεζάντιος, ἀποθανὼν τῇ 16 αὐγούστου 1788, κατὰ τὸ ἐπιτύμβιον τοῦτο, διατηρούμενον ἄριστα πρὸ εἰκοσι-τεσσάρων ἐτῶν.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἀλλήσον ὅς τις εἴ, σεβαστὲ δέσποτα.

Ὁ Ἰάκωβος ἐκ γε τῆς Κωνσταντινουπόλεως,

ὁ τόνδε λαὸν ποιμάνας ὁκτὼ ἔτη,

ἀφ' Ἱερισσοῦ οὐκ ἀμόχθῳ ἐν βίῳ.

Ἦδη δὲ, φεῦ, πικρὸς με 'κρυψ' ὄρᾳς λίθος.

μέμνησθε μου δ' ἅπαντες οἱ ἐμοὶ φίλοι.

ΑΨΠΗ'. αὐγούστου 18τ',

ΙΓΝΑΤΙΟΣ Ο ΑΓΤΟΥ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΣ
Ο ΠΗΞΑΜΕΝΟΣ

Ἐπ' αὐτοῦ ἤκμαζεν ἡ τῆς Θεσσαλονίκης ἐλλη-
νικὴ σχολή, ὡς ἐν ὀλίγοις δυνάμεθα 'να ἐξε-
τάσωμεν, προχείρως, ἕνεκα λιμοῦ βιβλίων.

(ἔπεται συνέχεια).

Μ. Ι. Γ.

ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΜΝΩΝ ΚΑΙ ΕΓΚΩΜΙΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΕΥΦΗΜΙΑΝ*

Μακαρίου Θεοδώρου τοῦ Βέδωνος Ἐγκώμιον εἰς τὴν ἁγίαν καὶ πανεύφημον μεγαλομάρτυρα Εὐφηνίαν.

Ἦκετο τὸ τῆς μάρτυρος ἱερὸν καὶ πολυάθλον σῶμα ἐν τῇ χαλκηδονίῳ μητροπόλει, πολλοῖς μὲν τοῖς θαύμασι, πλείοσι δὲ ταῖς ἰάσεσι τὰ τῶν εὐσεβούντων πληροῦν συστήματα. Δόγματος οὖν κινήθentos σατανικοῦ, ὡς εἶη Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν τὰς δύο φύσεις προσειληφώς καὶ τούτων τὴν ἑνωσιν ἐν τῇ αὐτοῦ ὑποστάσει ἀτύγχυντον ἐσχηκώς, μὴ μέντοι τὸ τούτων διάφορον καὶ ἀτύγχυντον μετὰ τὴν ἑνωσιν συντηρῶν, ἀλλ' ἅμα τῷ τὴν ὑπερφυᾶ συνδρομῇ τῶν δύο φύσεων ἀφύρτως ἐν ταύτῃ γενέσθαι αὐτίκα πρὸς μίαν φύσιν ἅμῃ ἀνακραθῆναι, πολλή τις ἦν σύγχυσις καὶ σκοτόμαινα περὶ τὸ ὀρθόδοξον· τοῦ μὲν ἀντιμαχομένου ὡς εἰ τοῦτο δοθεῖν πῶς ἄρα σωθεῖεν ἐπὶ Χριστοῦ τὰ τῶν δύο φύσεων θελητικὰ ἐνεργήματά τε καὶ ιδιώματα, τῆς τῶν φύσεων ἀνακράσεως ἀλλοιούσης ἑκάτερα, καὶ μὴδ' ἕτερον εἶναι τούτων τὸν Χριστὸν δογματιζούσης καὶ διὰ τοῦτο τὸ βλάσφημον προφανὲς ἐχούσης καὶ πρόδηλον· πῶς δὲ, τῆς συγχύσεως παρείσδυσιν λαμβανούσης, αἱ δύο φύσεις διαφυλαχθεῖεν ἄτρεπτοι μὴδὲ μιᾶς ὁλοκλήρου διαμενούσης, ἀλλὰ τὸν ταύτας προσειληφότες τούτων ἀποξενούσης, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς ἄλλην φύσιν τὸν λογισμὸν ἀπονεύειν ἀναγκαζούσης· τὸν δὲ Χριστὸν ἐπ' ἀναιρέσει τῆς οἰκείας θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος τὴν θείαν οἰκονομίαν πεπραχέναι καθυποβαλλούσης· τοῦ δ' αὖ γε στίφους τῶν αἰρετιζόντων ἀνθυλακτοῦντος μὴ τοῦτο εὐσεβὲς οἶεσθαι εἶναι, καὶ προσάπτειν τῇ τοῦ Λόγου θεότητι τὸ ἀδύνατον καὶ συναμιλλᾶσθαι τὰ πάντη πρὸς ἑαυτὰ ἐναντία ἀλλ' ὑπ' ἀλλήλων καταποθέντα, μίαν ἐξ ἁμφοῖν ἀποτελέσαι φύσιν μετὰ τὴν ἑνωσιν.

Σεῦρος δὲ καὶ Εὐτυχὴς ἦσθη σὺν Διοσκόρῳ οἱ τοῦδε τοῦ βλάσφημου δόγματος ἀντεχόμενοι· οἷς τοῦτ' ἦν τὸ σπουδαζόμενον, ὡς τὸν ἕνα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐκ θεότητός τε καὶ ἀνθρωπότητος γνωρίζόμενον, καὶ ταύταις ταῖς δυσὶ προσκυνούμενον φύσει, εἰς μίαν τολμηρῶς φύσιν ἀνακρινᾶν καὶ συγχέειν· ἀφ' ὧν τῆς τε πατρικῆς οὐσίας ἐτε-

ροφυᾶ καὶ τῆς ἀνθρωπίνης συμπεραίνειν οὐ συνίεσαν ἑτερόφυλον. Ταῦτα καὶ πρὸς βασιλικὰς ἀνήκτο ἀκοάς, Μαρκιανὸς δὲ τότε τὴν ρωμαίων διεῖπεν ἀρχὴν· ἀνὴρ, ταῖς τε ἄλλαις πολιτικαῖς διατάξεσι τε καὶ καταστάσεσι, μειζόνως τὸ τῆς βασιλείας λαμπρύνας ἀξίωμα, οὐχ ἥττον δὲ τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας δόγμασι λαμπροτέρην ταύτην ἀπεργασάμενος· ὅς, ἵνα τὰ ἐν μέσῳ ἐξάρη σκῶλά τε καὶ προσκόμματα, οἰκουμένην Συνόδῳ, τὴν τῶν ἀμφιτῆτουμένων ἀλήθειαν δεῖν φήθη περικαθάραι· καὶ δὴ, φοιτῶσι μακρόθεν ποιμένων καὶ διδασκάλων λογάδες οὐκ εὐαρίθμητοι, οἷς ὁ τοῦ ὀρθοῦ δόγματος ὅρος διεφυλάσσετο ἄτρεπτος· καὶ συναθροισμὸς ἱερέων περὶ τὴν Χαλκηδόνα γίνεται πόλιν καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ τῆς μάρτυρος ἱερώτατον τέμενος ὁμαδὸν συνεδρίαζε· καὶ ἱερῶν δογμάτων ἀκροατήριον συγκροτήσαντες, ἐν τριάκοντα καὶ ἑξακοσίαις τῷ ἀριθμῷ παρετείνοντο. Τούτοις καὶ αὐτὸς συμπάρῃ βασιλεὺς, ἅμα μὲν τοῦ ἱεροῦ μετέξων συλλόγου, ἐν' ἐκ βασιλείας καὶ ἱερωσύνης τὰ θεῖα φυλάττειντο δόγματα, ἅμα δὲ καὶ ἀκροατῆς τῶν ἐφ' ἑκατέρου μέρους προβλημάτων καὶ διαιτήσεων τὸ δίκαιον. Ὡς δὲ πολλὰ καὶ ποικίλαι παρὰ τῶν ἱερῶν ποιμένων προτάσεις ἀνεκινούντο καὶ δύο φύσεις μετὰ τὴν ἑνωσιν ἔχειν τὸν Χριστὸν δογματιζόντων, μήτε τῆς ἐνώσεως διὰ τὴν ἄκραν συνάφειαν τὰ συνελθόντα παρὰ θραυσάσης, μήτε τῆς διπλότητος τῶν φύσεων τὸ τῆς ἐνώσεως ἀκραίνες λυμηνάμενης, τῶν δ' αὖ γε περὶ Εὐτυχῆ καὶ Διοσκόρον τάναντία δογματιζόντων, καὶ μίαν τὴν φύσιν μετὰ τὴν ἑνωσιν ληρωδούντων, καὶ τὸ διάφορον ἑκατέρας οὐσίας ἐξαρνούμενων, οἷς ἀνάγκη τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ θελήματα συνεξοίχεσθαι καὶ εἰς τὸ πάντη ἀνύπαρκτον συναλύνεσθαι· καὶ ἦν τις ὡς ἐν νυκτομαχίᾳ ζάλη καὶ λαίλαψ περὶ τὴν Ἐκκλησίαν· ἐγγίνεται τις θεόθεν τοῖς ἱεροῖς πατρῶσιν ἐπίπνοια, κριτὴν ἐλέσθαι τῆς ἀληθείας τὴν πανεύφημον μάρτυρα, τόμῳ τὰ τῆς ἀληθείας ἐγγραφῆναι δόγματα, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ μαρτυρικὸν ἐκεῖνο καὶ ὑπὸ Πνεύματος ἁγίου ζωογονούμενον ἐντεθῆναι σκῆνος, καὶ δι' αὐτῆς τὸ θεῖον ἐξιλεώσασθαι καταφανές, καὶ δῆλον ποιῆσαι, ὅποτεροι τούτων τῆς ὀρθοδοξίας ἀντέχουσιν· ἔδοξε ταῦτα καὶ βασιλεὺς καὶ τοῖς αἰρετίζουσι· καὶ δὴ τῆς τοῦ νόμου γραφῆς πέρας εἰληφείας, ὡς ἤδη πρὸς τὸ τῆς μάρτυρος σκῆνος τὴν χειρὰ προὔτεινον ἀποθέσθαι, θαυματουργεῖται τι παράδοξον καὶ πᾶσαν ἀκοὴν καὶ φύσιν ὑπερνικῶν. Ἐπεὶ γὰρ ἐν Χριστῷ ζῇν αὐτὴν τὰ θεῖα διαμαρτύρεται λόγια, καὶ

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 139—140.

τὴν ζωτικὴν τοῦ Πνεύματος χάριν ἐν ἑαυτῇ κατε-
πλούτει σαφέστατα, ἢ πρὸ τοσούτου νεκρά, ὡς
ἔμπνους καὶ ζῶσα τὴν δεξιὰν ἀνατείνασα μικρὸν
τοῦ ὀρθοδόξου τόμου ἐπιλαμβάνεται, καὶ τοῦτον ὡς
ὀρθοδοξίας ἀνάμεστον κατασπασαμένη αὐτὴς τοῖς
ὀρθοτομοῦσιν ἐπιδίδωσιν ἱερεῦσι.

Τί τοῦτου θαυμασιώτερον ἢ φοβερώτατον; Τί πα-
ραδοξότερον ἢ θεοσεβέστερον, καὶ πρὸς βεβαίωσιν
ἀληθοῦς πίστεως ἐνεργέστερον; Ἐντεῦθεν κατη-
σχύνετο τὸ ἀντίπαλον· ἐφαιδρύνετο τὸ ὀρθόδοξον·
καὶ ὁ τῶν ἱερῶν πατέρων τόμος ἐκυροῦτο τε καὶ
ἐπεσφράγιστο· ἐγεγῆθει δὲ καὶ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ
ἔσων ὑπ' αὐτὸν θεραπευτικὸν καὶ ὑπήκοον, ὅτι μὴ
αὐτοῖς αἱ τῆς πίστεως ἐλπίδες ἀπετεφροῦντο καὶ
ἀπεσβέννυντο. Οὕτω τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τὸ βέ-
βαιον καὶ ἀσφαλὲς εἰληφύας, τὸ θαυματουργὸν
ἐκεῖνο καὶ μαρτυρικὸν σκῆνος διέμενε θαυματουργ-
οῦν μέχρι τῆς ἐπὶ τὴν βασιλείαν Ἡρακλείου ἀνα-
γωγῆς. Ἐπεὶ δὲ τῆς ἐπὶ τὴν περσῶν στρατεύ-
ματα, εἰσὼ τῶν ρωμαϊκῶν εἰσελάσαντα ὄρων, τὴν
ἡμετέραν κατεληΐζετο, πόλεις ἀπονητὶ χειρούμε-
να καὶ πᾶν τὸ προστυχὸν ὑπ' ἑαυτὰ ποιούμενα,
ἦκον καὶ πρὸς τὴν γαλκηδονίων πόλιν, εὐέφοδον
αὐτοῖς προκειμένην· ἅτε τῶν παλαιῶν τειχῶν κα-
τεριπωθέντων διὰ τὴν πρὸ πολλοῦ γαλκηδονίων πρὸς
βυζαντίους ἀντίθεσιν. Ὡς δὲ τῇ τῆς μάρτυρος
ἐνέτυχον σορῶ, ἅτε ἀντίδοξοι καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς
διαχλευάζοντες σέβασμα, διὰ τινος εὐαναφλέκτου
ὕλης πυρπολεῖν τὴν σορὸν ἐπεχειροῦν· ἀλλ' αὐτὴ
μὲν ἄκαυστος τῇ τῆς κειμένης δυνάμει διεφυλάτ-
τετο· τμῆμα δὲ βραχὺ τῆς σοροῦ διασπασθὲν καὶ
μακρὰν ἀποπηδῆσαν ὁπὴν ἐδείκνυ αὐτόματον, ἐξ
ἧς αὐτίκα αἷμα ζῶν ἐναπέρρει, ὡς ἐκ ζωτικοῦ καὶ
ἐμφύχου προερχόμενον σώματος· θαῦμα καὶ αὐτοῖς
πιστοῖς μὴ ραδίως πιστευόμενον, διὰ τὸ ὑπερβάλ-
λον καὶ ὑπερμέγεθες· ἀπίστοις δὲ μὴδ' ἀκοῇ προσ-
δεχόμενον. Ὡς τοῦ ὑπερφυοῦς ἀκούσματός τε καὶ
θαύματος. Ὡς τοῦ ὑπὲρ κατάληψιν διηγήματος, καὶ
ὧς τοῦ τὰς ἀνθρωπίνας ἐννοίας ὑπερνικῶντος τερα-
τουργήματος. Πῶς ἢ χρόνοις πολλοῖς νεκρωθεῖσα
καὶ ἀποψυχωθείσα ποταμούς αἱμάτων ἐπέρρει καὶ
ἐπωχέτευε; Πῶς τὸ ψυχῆς ἀμοιροῦν ἐκεῖνο σῶμα
καὶ ὅσον κατὰ τὴν τούτου φύσιν πρὸς διάλυσιν ἀπο-
νεῦσαν, εἰ μὴ θείᾳ δυνάμει ἐτηρεῖτο ἀδιαλώδητον,
αἱματορρύτους πηγὰς ἀπερεύγετο; Πῶς τὸ τῆς ζω-
τικῆς ἱκμάδος ἐπὶ μακροῖς ἔτεσιν ἀποστερηθὲν
σκῆνος, καὶ οἷον ταριχευθὲν καὶ ἀπομαρανθὲν, καὶ
κινούμενον τεθεώρηται καὶ ζωηρρύτους αἱμάτων

κρουνοὺς εἰς πίστῳσιν τῆς αἰδίου ἀθανασίας ἀνα-
βλύζει καὶ ἀναδίδωσι; σώματος γὰρ ἐμφύχου ἴδιον
ὀστέοις καὶ νεύροις, μυσὶ καὶ φλεψὶ, καὶ τοῖς ἄλ-
λοις μέρεσι καὶ μυρίοις συνδιηρητᾶσθαι καὶ διαπλάτ-
τεσθαι, αἵματος ἐπὶ πάσῃ τούτοις πανταχόθεν ἐπι-
λιμνάζοντος, καὶ οἷον καταρδεύοντος καὶ πιαίνοντος
τὴν σωματικὴν ταύτην διάπλασιν, ὁ θερμὸν τε ὄν
καὶ ζωοποιὸν συστατικὸν τοῦ παντός ὁρᾶται συγ-
κρίματος, ἀλλ' ἔως μὲν εὐεκτοῦν τὸ τοιόνδε σῶμα
συντετήρηται, τοῖς οἰκείοις δοχείοις ἐναποκείμενον,
καὶ ζωοποιεῖ καὶ τὴν ζωτικὴν ἐνέργειαν τῷ συμπε-
πλεγμένῳ παρέχει σκηνώματι. Ἐπ' ἂν δὲ νόσοις
τοῦτο κατασχεθὲν πρὸς τὴν τελευτὴν συνελαύνε-
ται, αὐτίκα κάκεῖνο τῶν ἄκρων τοῦ σώματος ἀφι-
στάμενον, καὶ πρὸς τὰ τῆς καρδίας βάθη καταδυό-
μενον, νεκρὰ μὲν τὰ ἐξ ὧν ἀπέστη καὶ ἀνικμα δεί-
κνυσι, πρὸς δὲ τὰ ἐνδότερα καταφεύγον καὶ εἰσδυό-
μενον ἀποψυχροῦται καὶ ἀποπήγνυται, καὶ τῷ παντὶ
διαλέλυται σῶματι, ὁ, καταληθὲν ἄψυχον, ὀγ-
κοῦται καὶ διαρρήγνυται καὶ πρὸς διαφθοράν καὶ
λύσιν μεθίσταται.

(ἔπεται τὸ τέλος)

Ἀλέξ. Ε. Λαυριώτης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΡΠΑΘΟΥ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Προσκαλεῖται ἡ Μαριγὼ θυγάτηρ Γεωργίου Γηροκομῆ καὶ
σύζυγος Γεωργίου Αυτοῦ ἡ Μαργαρίτα Καρπαθίου, ἐκ Σπε-
τσῶν τῆς Ἑλλάδος καταγομένη, ἥδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς,
ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Παρασκευὴν μετὰ παρέλευ-
σιν τριάκοντα καὶ μίᾳς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῆς ἐφημε-
ρίδος δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐ-
τοπροσώπως εἴτε διὰ πληρεξουσίου νομίμως διορισμένου πρὸ τοῦ
ἐν Καρπάθῳ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ
συζύγου αὐτῆς ἐπὶ διαζεύξει. Προσπεπληροῦται δὲ ὅτι ἐν περι-
πτώσει μὴ ἐμφανισεῖς τῆς δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ
τῆς ἐν Κωνσταντινίᾳ ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἑκκλησιαστικῆς
Ἀληθείας»

Ἐν Καρπάθῳ τῇ 21 Ἀπριλίου 1903

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ Καρπάθου ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

1

Ὁ Γραμματεὺς

Π' ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΑΥΡΑΚΗΣ.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ